

GHIDUL SITULUI NATURA 2000
LACUL STRACHINA

Curpins

CUVÂNT ÎNAINTE	3
DESCRIEREA PROIECTULUI	5
LACUL STRACHINA - DESCRIERE	7
ACTIVITĂȚI INTERZISE ÎN ARIA NATURALĂ PROTEJATĂ.....	8
HABITATELE ȘI IMPORTANȚA LOR ECOLOGICĂ.....	9
SPECII DE PĂSĂRI	15
HARTA ARIEI DE PROTECȚIE SPECIALĂ AVIFAUNISTICĂ	

Grafică și DTP: Exclus Prod SRL
Planșe desenate: Asociația ART I.K.S
Produs de: Exclus Prod SRL în colaborare cu R.A. Monitorul Oficial

Cuvânt înainte

Publicația pe care o citiți în acest moment este un ghid dedicat celor care iubesc natura și care se află la primele lor experiențe ornitologice. Ne adresăm, în special, locuitorilor din apropierea Lacului Strachina - una dintre Ariile de Protecție Specială Avifaunistică din România. Ghidul se vrea un instrument pentru cei care vor să descopere păsările sălbatice și habitatele lor. De ce sunt păsările atât de importante? Pentru că sunt cel mai bun indicator al sănătății mediului înconjurător. În momentul în care studiem păsările, vedem cum răspund ele la schimbările pe care oamenii le fac asupra mediului, vedem aproape imediat efectele negative, dar și pe cele pozitive. Păsările ne atenționează față de problemele pe care le întâmpină și celelalte animale, ba chiar și oamenii. Cei care știu despre păsări doar că migrează toamna și că revin primăvara vor avea mai multe surprize. În paginile acestui ghid vor cunoaște specii care sosesc în România doar ca să ierneze, așa cum sunt unele gâște și o parte dintre rațe, vor descoperi specii care nu părăsesc niciodată România sau specii care ajung aici doar o dată la doi sau trei ani, în căutarea hranei. Nu este un ghid care să cuprindă toate speciile de păsări din zonă, cu atât mai puțin toate speciile de păsări din România, dar este o publicație esențială pentru zonă și pentru locuitorii de aici. Așa vor vedea că una dintre vecinele lor este cea mai mică, dar și cea mai periclitată specie de gâscă sălbatică din lume: gâsca cu gât roșu. Această pasăre cuibărește în cele mai nordice puncte ale Asiei, în Siberia, iar de acolo străbate peste 9.000 de kilometri ca să ierneze în România. Iar unul dintre punctele de oprire, care le oferă adăpost și siguranță este Lacul Strachina. Nu în ultimul rând, acest lac și habitatele din jurul său sunt extrem de importante pentru păsările aflate în migrație. Aici se opresc pentru „a-și reîncărca bateriile” și pentru a pleca mai departe în călătorii de zeci de mii de kilometri.

PRIMUL PROIECT DESTINAT LACULUI STRACHINA

Societatea Ornitologică Română este primul ONG de mediu care a luat ființă în România după Revoluția din 1989, și totodată, cea mai longevivă organizație de profil. În calitate de custode al Ariei de Protecție Specială Avifaunistică, SOR implementează aici un proiect european de importanță vitală pentru zonă. „Elaborarea Planului de Management al Ariei de Protecție Specială Avifaunistică ROSPA0059 Lacul Strachina” este numele proiectului și este finanțat prin PROGRAMUL OPERATIONAL SECTORIAL “MEDIU” și cofinanțat de Fondul European de Dezvoltare Regională. Obiectivul general al acestui proiect este să mențină statutul favorabil de conservare al speciilor prioritare la nivel național și comunitar, prin măsuri adecvate de management. În acest fel, se va asigura și cadrul necesar pentru o utilizare durabilă a resurselor naturale ca bază de dezvoltare pentru comunitățile locale. Un Plan de Management este un document extrem de important pentru o arie naturală protejată - este similar cu o constituție pentru o nouă națiune. Prin acest document se asigură și dezvoltarea viitoare, dar se stabilesc și regulile prin care această zonă va fi administrată. Sunt prevăzute măsurile necesare ca zona să se dezvolte în armonie cu natura: de la protecția păsărilor, a mamiferelor și a peștilor, la habitatele în care acestea trăiesc. Un astfel de plan ia în calcul toate verigile lanțului trofic, de la insecte la păsări, mamifere, reptile și pești. Doar ca exemplu: multe dintre păsări se hrănesc cu insecte, în timp ce altele țin în limitele naturale populațiile de rozătoare care pot afecta culturile agricole.

Prin acest proiect, SOR își propune să promoveze biodiversitatea stepică, în general, și elementele naturale specifice din situl Lacul Strachina, în mod special. Acest obiectiv specific va fi atins prin derularea activităților de informare și conștientizare a publicului larg, iar ghidul de față își propune să fie și el o parte din această acțiune. Caracteristicile sale unice fac din Lacul Strachina din județul Ialomița una din cele mai importante zone de cuibărit, de hrănire și de odihnă pentru speciile de păsări limicole din această regiune. Tocmai de aceea, lacul este o arie de protecție specială avifaunistică, parte a celei mai mari rețele mondiale de arii protejate - Natura 2000.

Primul obiectiv specific al proiectului este colectarea și analizarea datelor și a informațiilor necesare fundamentării măsurilor de management în situl Natura 2000. Cu alte cuvinte, specialiștii care lucrează în proiect au activități specifice, de studiu al florei și faunei din zonă. Botaniștii au luat la pas fiecare colț al ariei pentru a identifica toate speciile de plante de aici, pentru a determina importanța lor pentru oameni și animale. Ornitologii au stat ore întregi pe teren pentru a urmări păsările cuibăritoare din zonă, pentru a le observa pe cele care migrează și se opresc aici doar pentru o zi sau o noapte, au efectuat transecte și liste cu speciile observate. ihtiologii au întins plase și capcane pentru a vedea care sunt speciile de pești din lac, specii care sunt la rândul lor hrană pentru păsările și mamiferele din jurul lacului.

Al doilea obiectiv specific al acestui proiect este crearea cadrului necesar pentru menținerea sau pentru îmbunătățirea stării de conservare a speciilor din Aria de Protecție Specială Avifaunistică ROSPA0059 Lacul Strachina. Cel de-al treilea obiectiv specific al proiectului este evidențierea fizică și documentară a limitelor Ariei de Protecție Specială Avifaunistică

ROSPA0059 Lacul Strachina. Aceasta va fi realizat prin bornarea întregii suprafețe, astfel încât să se știe exact care este zona protejată. De la agricultori la pescari și localnici, toți vor ști care sunt limitele sitului Natura 2000. Cel de-al patrulea obiectiv specific este unul care ține de comunitatea locală. Se dorește creșterea gradului de informare privind importanța pentru conservare a sitului Natura 2000 vizat de proiect, în special, și a rețelei Natura 2000, în general. Pentru a atinge acest obiectiv, SOR a organizat acțiuni specifice: de la conferințe de presă, comunicate către toate mass-media județene și până la seminare cu elevii din școlile adiacente ariei naturale protejate. Au fost organizate tabere ecologice și ecologizări ale sitului Natura 2000, acțiuni la care elevii școlilor au putut vedea aria naturală protejată, au învățat de la experți cele mai importante caracteristici ale speciilor protejate din zonă. Nu în ultimul rând, cel de-al cincilea obiectiv specific al proiectului este creșterea capacității custodelui pentru implementarea și integrarea spațială a măsurilor de monitorizare și conservare. Acest lucru înseamnă că Planul de Management, constituția sitului, va deveni actul după care SOR se va ghida în viitoarele acțiuni de administrare a ariei.

LACUL STRACHINA - SCURTĂ DESCRIERE

Lacul Strachina se afla în județul Ialomița, pe teritoriul orașului Țândărei și al satului Valea Ciorii. Este situat chiar în apropierea DN 2, cea mai folosită cale de deplasare de la Slobozia către Tulcea și Delta Dunării. Lacul, în sine, a fost folosit pentru piscicultură încă din anii 1950, iar acum este concesionat cu același scop. Faptul că aici există pești a atras mereu păsările acvatice. Pe lângă ele, pot fi găsite și păsările limicole, cele care se hrănesc pe malurile măloase ale lacului. Terenurile din vecinătatea apei sunt, în mare parte, terenuri agricole sau islazuri, iar prezența popândăilor nu trebuie să mire pe nimeni. Iarna, aceste terenuri cultivate devin loc de întâlnire pentru găștele sălbatice, care se hrănesc aici, ca mai apoi să înnopteze pe apele lacului, la adăpost de prădători.

Lacul Strachina a fost desemnat ca „Arie de Protecție Specială Avifaunistică” (SPA), ROS-PA0059, conform H.G. 1284/2007 privind declararea Ariilor de Protecție Specială Avifaunistică ca parte integrantă a rețelei ecologice europene Natura 2000 în România.

Lacul Strachina se află în Bărăganul Central, care este o subdiviziune de est a Câmpiei Române. Câmpia Strachinei face parte din categoria câmpiilor de tip bălți dunărene vechi, care provin din foste bălți dunărene extinse pe diagonala Bărăganului Central și Sudic. Terenul din apropiere are văi puțin adânci, predominante fiind suprafețele plane.

ACTIVITĂȚI INTERZISE ÎN SIT

Un sit Natura 2000 nu înseamnă un loc unde turiștii sau localnicii să nu aibă acces, dar un sit Natura 2000 nu este o zonă de promenadă urbană. Cei care intră aici trebuie să știe că se află într-o zonă unde natura este protejată și unde trebuie să protejeze natura. Turismul în astfel de zone trebuie să fie un turism responsabil, lucru de pe urma căruia pot beneficia atât localnicii, cât și cei care trec pe aici pentru câteva ore sau zile.

SUNT INTERZISE:

- Furtul de ouă de păsări sălbatice
- Camparea în apropierea coloniilor de păsări
- Abandonarea deșeurilor de orice fel
- Aprinderea de focuri

În cazul în care vă aflați în situl Natura 2000, rețineți că Garda de Mediu controlează activitățile cu impact asupra mediului înconjurător și aplică sancțiuni contravenționale prevăzute de legislația în domeniul protecției mediului. Garda de Mediu Ialomița poate fi contactată la adresa Str. Lujerului nr.1, Slobozia, Telefon: 0243 /236.446; 0243/236.486, email cjia-lomita@gnm.ro

HABITATELE ȘI IMPORTANȚA LOR ECOLOGICĂ

Lacul Strachina se înscrie în subzona de vegetație naturală a stepei, mult modificată astăzi din cauza agriculturii. Pajiștile stepice erau cândva predominante în Bărăgan, dar practicile agricole le-au transformat în terenuri cultivate. La ora actuală, aceste habitate au devenit extrem de fragmentate și mai pot fi găsite doar izolat.

Un habitat cu o importanță foarte mare este cel format de mlaștini. Acestea au un rol purificator, deoarece pot absorbi materialele provenite din agricultură (erbicide, pesticide, biocide, fertilizatori) și pot înlătura excesul de nutrienți din apă, prin filtrare și stabilizarea sedimentelor.

Mlaștinile și pajiștile sărăturate restrânse în jurul bazinelor piscicole se formează pe malul lacului, după fâșia de stufăriș, și sunt foarte dependente de fluctuațiile sezoniere ale nivelului de apă. Acesta are o dinamică naturală, dar, în cadrul sitului, este influențat de golirea și inundarea bazinelor efectuate conform planurilor de producție aplicate de ferma piscicolă.

Aceste habitate formează un mozaic specific, cu rogozișuri mai înalte în părțile unde nivelul apei din bazine este ridicat până în prima parte a verii și pajiști mai scunde la periferie, unde efectul de secare este mai pronunțat. Complexul vegetal reprezintă o sursă ideală de hrănire pentru multe specii de păsări care preferă zone limicole, așa cum sunt piciorongii, ciocîntorșii, cristeii, egretele mici, țigănușii și lopătarii. Importanța ecologică a mlaștinilor (atât a celor cu apă dulce, cât și a celor saline și salmastre) se poate rezuma la rolul lor de purificarea apei, retenția solului și a sedimentelor, respectiv controlul inundațiilor.

Habitatele cu vegetație submersă și natantă au un rol deosebit pentru multe specii de păsări care sunt prezente în sit. Ele constituie zone de hrănire pentru mai multe specii de păsări precum rața roșie, creștețul pestriț, creștețul cenușiu, lopătarul, lebăda de iarnă, gâsca cu gât roșu. Nu în ultimul rând, vegetația aceasta este folosită ca platformă de cuibărit de chire, chirighițe și o parte din pescăruși.

O mare parte din habitate sunt formate din stufărișuri și rogozișuri înalte. Ele reprezintă habitatul cu cea mai mare capacitate de a oferi loc de hrănit și de cuibărit pentru mai multe specii de importanță comunitară din sit cum ar fi stârcul de noapte, egreta mică, eretele de stuf, stârcul pitic, egreta mare și stârcul roșu. Structura densă a acestor formațiuni vegetale le oferă păsărilor protecție și loc de adăpost, dar și sursă de hrană bogată, având în vedere că acest habitat susține o mare diversitate de nevertebrate acvatice și terestre.

Controlul inundațiilor se datorează mai mult vegetației higrofile de stufărișuri care ridică semnificativ capacitatea de retenție a apei a mlaștinilor, dar formează și bariere fizice împotriva valurilor, mai ales în ape cu adâncimi reduse. De asemenea, sistemul de rădăcini bine dezvoltat are un rol mare în fixarea materialului organic și în filtrarea apei.

foto: Dani Drăgan

SPECII DE PĂSĂRI

Lebăda de vară (*Cygnus olor*)

PREZENTARE

Este lebăda cel mai des întâlnită în România, de la malul mării până în parcurile din centrul orașelor. Trăiește în zone cu apă dulce sau sărată: lacuri, iazuri, râuri, ape de coastă, lagune, estuare, mlaștini. Penaj alb uniform, cu cioc roșu-portocaliu. Masculii sunt puțin mai mari decât femelele, cu o proeminență neagră vizibilă pe cioc. Se hrănesc cu vegetație acvatică, grâne, insecte și melci. Se hrănește scufundându-se parțial în apă, sau prin bălăcire la suprafață. Perechile deseori rămân împreună toată viața, deși uneori mai și „divorțează”. Masculul apără cu agresivitate teritoriul, iar femela construiește cuibul solitar: o movilă înaltă de vegetație pe mal

sau printre trestii, cuib la care vor reveni și în anii următori. Depun ouăle pe la mijlocul lunii aprilie, în număr de patru-nouă, pe care le clocește femela, în special, o perioadă de 35-41 de zile, dar masculul o ajută. Ambii părinți au grijă de pui, care pot părăsi cuibul după 120-150 de zile. Puii rămân cu părinții în prima iarnă din viața lor. Scot un singur rând de pui pe an.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Poate fi observată pe toată suprafața Lacului Strachina sau pe terenurile agricole din jur.

Lebăda de iarnă (*Cygnus cygnus*)

PREZENTARE

Este cunoscută și sub denumirea de lebădă cântătoare și este caracteristică zonelor arctice, cuibărind pe lacuri înconjurate de vegetație. Lungimea corpului este de 140 - 160 cm și are o greutate medie de 7,2 - 15,5 g pentru mascul și 5,6 - 13,1 g pentru femele. Se hrănește în special cu plante de apă, semințe. Este specia națională în Finlanda și este imprimată pe moneda de 1 euro. Este o specie cuibăritoare în Islanda, Peninsula Scandinavică și nordul Rusiei. Sunt păsări sociabile, nu se pot scufunda și adâncimea la care pot ajunge este limitată de lungimea gâtului. În timpul perioadei de împerechere se înregistrează lupte între masculi. Puii își petrec iarna împreună cu

părinții, iar uneori se atașează grupului și pui din anii precedenți. Înoată cu capul drept și își înfoie aripile asemeni unor pânze umflate de vânt. Adeseori cântă când stă pe apă, iar corul format de stolurile mari este impresionant. Pentru a-și lua zborul, au nevoie de suprafețe generoase. Zboară în stoluri în formă de "V", iar în timpul zborului aripile produc un foșnet ușor. Iernează pe cea mai mare parte a continentului european, inclusiv în România.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Poate fi observată pe toată suprafața Lacului Strachina în sezonul rece.

Gârlița mare (*Anser albifrons*)

PREZENTARE

Se înmulțește în tundră, în apropierea lacurilor, petecelor de apă, mlaștinilor și râurilor. Petrece iernile în zone umede, câmpuri agricole, estuare și în mlaștinile de apă dulce sau sărată. Este o gâscă de mărime medie, cu o lungime a corpului cuprinsă între 65 și 86 de centimetri și o masă corporală medie de 2,5 kg. Penajul este în majoritate gri cu maroniu, dar și cu pene albe care înconjoară baza ciocului rozaliu. Se hrănește cu plante și se-

mințe. Iernează inclusiv în România. Se hrănesc în timpul zilei cu iarba de pe malurile apei sau cu vegetația de pe fundul lacurilor și râurilor. Femela construiește un cuib îngust din plante, ascuns în vegetație, în apropiere de apă. Cuibăritul începe în lunile mai-iunie.

Femela clocește 5-6 ouă, timp de 27 sau 28 de zile. Ambii

părinți au grijă de pui, care încep să se hrănească singuri aproape imediat, ca să părăsească cuibul după 40-43 de zile de la eclozare. Vor mai sta cu părinții încă un an.

VÂNĂTOAREA ESTE PERMISĂ ÎN LIMITELE LEGALE.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Stolurile de gârliță mare folosesc luciul apei pentru odihnă și terenurile agricole învecinate pentru hrănire. Pot fi observate în special în perioadele de pasaj.

Gârlița mică (*Anser erythropus*)

PREZENTARE

Gârlița mică este o specie caracteristică zonelor arctice, cu mlaștini și pâlcuri de sălcii și mesteceni. Lungimea corpului este de 56 - 66 cm și are o greutate de circa 1,95 - 2,3 kg. Specia poate fi confundată cu gârlița mare (*Anser albifrons*), față de care este mai mică, are un cioc mai mic, fruntea mai înaltă, pata albă depășește linia ochilor și se observă un cerc galben în jurul ochiului. Iarna se hrănește pe pajiștile și culturile agricole din sudul și estul Europei, în stoluri mixte cu alte specii de gâște (*Anser albifrons*, *Branta ruficollis* etc.). Cuibărește în nordul Siberiei și în Peninsula Scandinavă, solitar, în zone de pășuni umede cu tufișuri, la altitudini de până la 700 m. Zborul e puternic, cu bătăi mari și regulate din aripi. Pot executa adevărate acrobații în aer, cu volte și picaje impresionante. Cuibăritul începe la

sfârșitul lunii mai-început de iunie. Femela depune 4 - 6 ouă, iar incubăția durează 25 - 28 de zile. Puii devin zburători la 35 - 40 de zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Numere foarte mici pot apărea în stolurile de gârliță mare, în perioadele de pasaj, pe lac sau în zonele agricole din apropierea lacului.

Gâsca de vară (*Anser anser*)

PREZENTARE

Este singura specie de gâscă sălbatică din România care și cuibărește la noi în țară. Poate fi găsită în mai multe zone umede, de la mlaștini, lacuri și până la terenuri agricole, pajiști și zone de coastă. Este o gâscă de dimensiuni mari, cu o lungime a corpului de 76 - 89 cm și o greutate medie de 3,6 kg. Penajul este gri. Se hrănește cu vegetație, în principal pe terenurile unde pasc vite și oi. Cuibărește mai peste tot în Europa cu excepția zonei de sud-vest, dar în zone restrânse. Partenerii construiesc împreună

un cuib din stuf și ierburi, fie în copaci, fie în stufăriș. Femela clocește 4-6 ouă pentru 27-28 de zile, în timp ce masculul rămâne în apropiere. Ambii părinți au grijă de pui, care părăsesc cuibul după 50-60 de zile. Ei vor rămâne cu părinții până în primăvara anului următor.

VÂNĂTOAREA ESTE PERMISĂ ÎN LIMITELE LEGALE.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

În zona Lacului Strachina, gâsca de vară poate fi observată pe luciul apei și pe terenurile din apropierea lacului, în sezonul cald și perioadele de pasaj.

Gâsca cu gât roșu (*Branta ruficollis*)

PREZENTARE

Este cea mai mică specie de gâscă sălbatică din lume: 54 - 64 cm și o greutate medie de 1,4 - 1,6 kg. Are un penaj elegant, negru combinat cu roșu-ruginiu, subliniat de dungi albe. Se hrănește în teritoriile de cuibărire cu specii vegetale din tundra siberiană, iar în cartierele de iernare din sud-estul Europei se hrănește în special pe culturile de grâu de toamnă și rapiță. Este o pasăre simbol pentru Dobrogea. Cuibărește în nordul Siberiei, în colonii mici situate pe malurile râurilor. Uneori cuibărește în apropierea cuiburilor de șoim călător, pentru a beneficia de protecția acestei specii împotriva prădătorilor, cum este vulpea polară. În cartierele de iernare, formează stoluri mixte împreună cu alte specii de gâște, în special gărlita mare. Se hrănesc ziua pe culturile agricole, la început cu boabe de porumb, rămase risipite după recoltare și mai apoi cu grâu de toamnă, iar seara înnoptează pe lacuri. Când lacurile îngheață, se așază și pe mare. Zboară împreună cu alte specii de gâște în șiruri dispuse în formă de "V". Atunci când stolul este

format numai din gâște cu gât roșu, formația este neregulată și asemănătoare ca formă cu cea a graurilor sau ciorilor. Iernează în vestul Mării Negre, în special în Dobrogea (România și Bulgaria).

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

În perioadele de pasaj, gâsca cu gât roșu poate fi observată împreună cu celelalte specii de gâște odihnindu-se pe luciul apei sau hrănindu-se pe terenurile agricole de lângă lac.

Rața fluierătoare (*Anas penelope*)

PREZENTARE

Rața fluierătoare poate fi întâlnită pe tot teritoriul României, în zonele acvatice de mică altitudine, în perioada de iarnă sau de pasaj, cu precădere în apropierea Mării Negre. Cuibărește în zone acvatice de mică adâncime, deschise, bogate în vegetație. Se hrănește aproape în întregime cu vegetație, respectiv frunze, rădăcini, bulbi, rizomi și iarbă din zonele acvatice și pajiștile și terenurile agricole adiacente acestor zone. Rar poate

consuma semințe și hrană animală. Cuibărește pe pământ, bine ascunse de vegetație. Depun 8-9 ouă pe care le clocesc timp de 24 - 25 de zile.

VÂNĂTOAREA ESTE PERMISĂ ÎN LIMITELE LEGALE.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

În zona Lacului Strachina, rața fluierătoare poate fi observată pe luciul apei în perioadele de primăvară și toamnă.

Rața pestriță (*Anas strepera*)

PREZENTARE

Preferă apele dulci, productive, în zone deschise de mică altitudine, cu precădere cele ferite, bogate în vegetație și insule acoperite de iarbă. Poate fi întâlnită pe canale, iazuri, lacuri. În România, rața pestriță poate fi întâlnită în zonele acvatice de joasă altitudine, deschise, cu apă de mică adâncime, stătătoare sau ușor curgătoare. Formează, de obicei, grupuri de mici dimensiuni în afara perioadei de cuibărit. Masculii părăsesc zonele de cuibărit la începutul lunii iulie, cu o lună înaintea femelelor și puilor, deplasându-se către zonele unde are loc schimbarea penajului. Aceasta durează aproximativ 4 săptămâni,

după care începe migrația de toamnă. Se întorc din cartierele de iernare în lunile martie-aprilie. Cuibăresc în perechi separate sau în grupuri dispersate. Cuibul este construit pe sol, bine ascuns în vegetație. Poate cuibări destul de departe de apă. Depune 8-12 ouă pe care le incubează timp de 21-27 de zile. Rața pestriță se hrănește predominant cu vegetație acvatică, dar ocazional se hrănește și cu plante și semințe de pe culturile agricole. În perioada de cuibărit femela se hrănește și cu nevertebrate.

VÂNĂTOAREA ESTE PERMISĂ ÎN LIMITELE LEGALE.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

În zona Lacului Strachina, rața pestriță poate fi observată pe luciul apei în sezonul cald și în perioadele de pasaj.

Rața mică (*Anas crecca*)

PREZENTARE

Rața mică este o specie cu o răspândire foarte largă, iar în România poate fi întâlnită în special în pasaj și perioada de iarnă, într-o varietate de habitate acvatice: lacuri naturale și artificiale, iazuri, estuare, delte, lagune și mlaștini. Preferă apele puțin adânci. În perioada de iarnă poate fi întâlnit și pe ape deschise, lacuri, delte, câmpii inundate. Specie predominant migratoare, în special populațiile nordice. Migrația de toamnă începe din iulie pentru exemplarele care nu au reușit să se reproducă, dar culminează în octombrie-noiembrie. Se întorc din cartierele de iernare în

martie-aprilie. Este o specie omnivoră, dar în perioada de cuibărit hrana este predominant formată din mici nevertebrate, moluște, crustacee, larve. În perioada de iarnă se hrănește și cu semințe de plante acvatice, resturi de plante, semințe de pe terenurile agricole. Cui-bul este construit pe sol, în vegetație densă, în apropierea apei. Depun 8-11 ouă care sunt incubate timp de 21-23 de zile.

VÂNĂTOAREA ESTE PERMISĂ ÎN LIMITELE LEGALE.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Poate fi observată în perioadele de pasaj, pe luciul apei.

Rața mare (*Anas platyrhynchos*)

PREZENTARE

Este o specie care se adaptează cu ușurință la o multitudine de habitate, din zonele de tundră până în cele subtropicale. Preferă habitate care cuprind ape încet curgătoare sau stătătoare, relativ adăpostite, estuare și delte, lagune, coaste maritime unde apa este de mică adâncime, lacuri, iazuri și bălți. Evită, în general apele adânci, expuse. Se adună în grupuri mari în afara perioadei de cuibărit. Migrează în stoluri, la migrația de primăvară stolurile fiind predominant formate din pe-

rechi. Stolurile se separă în luna februarie, când perechile încep să caute locuri pentru cuibărit. Cuibăresc pe sol, în vegetație, sub bolovani, în scorburii. Depun 9-13 ouă, incubate pentru 26 -28 de zile. Rața mare este o specie omnivoră și oportunistă, hrana acesteia cuprinde resturi vegetale, frunze, tuberculi, rizomi, rădăcini, semințe, insecte și larve.

VÂNĂTOAREA ESTE PERMISĂ ÎN LIMITELE LEGALE.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

În zona Lacului Strachina, rața mare poate fi observată pe luciul apei în toată perioada anului, cu excepția perioadelor când lacul este înghețat.

Rața sulițar (*Anas acuta*)

PREZENTARE

Specie migratoare care cuibărește, în special, în partea de nord a Europei, Asiei și Americii de Nord, în zonele arctice și sub-arctice. Pe teritoriul României, această specie poate fi întâlnită în special în perioada de iarnă și de pasaj. În perioada de cuibărit, aceasta specie preferă habitatele continentale, acvatică, cu apă dulce sau sărată de mică adâncime, deschise, situate în zone de joasă altitudine, pajiști, ape cu productivitate mare sau medie. În perioada de iarnă, staționează în zone de coastă ferite, delte, estuare și terenuri inundate, lagune și lacuri ce au în apropiere terenuri agricole. Perioada de iernare ia sfârșit în luna aprilie. Hrana este compusă din materie vegetală acvatică, viermi, moluște. Uneori se hrănește pe sol

cu semințe, rădăcini și rizomi. Cuibărește în perechi solitare relativ apropiate și uneori în grupuri dispersate, din aprilie până în iunie, în majoritatea zonelor. Cuibul este construit pe sol, ascuns în vegetație, relativ aproape de apă. Depune 7-9 ouă ce sunt clocite timp de 21-25 de zile.

VÂNĂTOAREA ESTE PERMISĂ ÎN LIMITELE LEGALE.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

În zona Lacului Strachina, rața sulițar poate fi observată pe luciul apei în perioadele de primăvară și toamnă.

Rața cârâitoare (*Anas querquedula*)

PREZENTARE

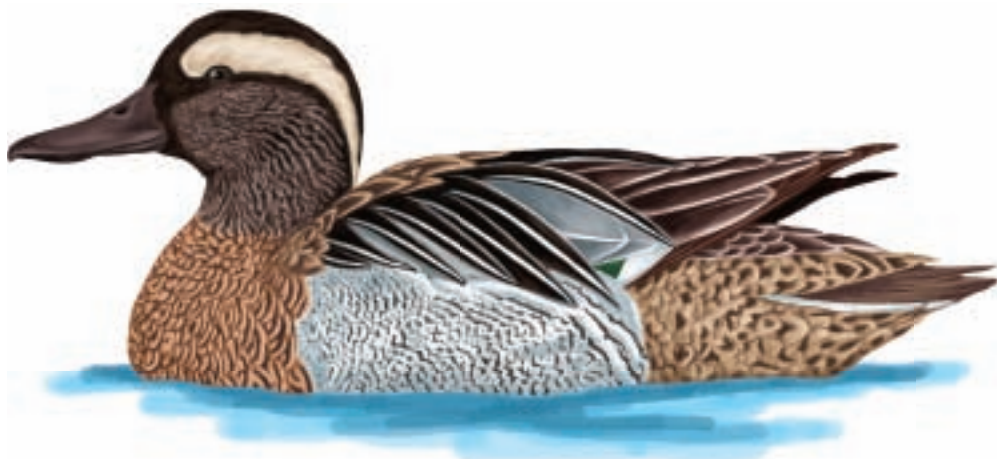
Preferă habitatele de apă dulce, de mică adâncime, ascunse, bogate în vegetație, adiacente zonelor acvatice mai mari, pășunilor inundate sau mlaștinilor. Evită, totuși, habitatele cu vegetație acvatică foarte înaltă sau foarte densă. În România, poate fi întâlnită cuibărind în ape dulci, de mică adâncime, bine adăpostite. Perechile se formează în timpul perioadei de iarnă. Cuibărește pe sol în vegetație deasă, de obicei în apropierea apei. Depune 8-11 ouă de la mijlocul lunii

aprilie, pe care le clocește timp de 21 -23 de zile. După cuibărit, adulții își schimbă penajul într-o perioadă de 3-4 săptămâni în care își pierd capacitatea de zbor. Se hrănește cu vegetație și moluște, insecte acvatice, larve, crustacee, mormoloci și pești mici.

VÂNĂTOAREA ESTE PERMISĂ ÎN LIMITELE LEGALE.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

În zona Lacului Strachina, rața cârâitoare poate fi observată pe luciul apei în sezonul cald și perioadele de pasaj.

Rața lingurar (*Anas clypeata*)

PREZENTARE

Este o specie cu un areal mare, iar în România cuibărește relativ localizat, în special în Dobrogea, Muntenia, Oltenia, Moldova și Banat. Poate fi întâlnită tot anul, iarna fiind înregistrate efectivele cele mai mici. Zonele principale de iernare se afla la sud de România. Pentru cuibărit preferă zonele umede, în special de mică adâncime, lacuri cu vegetație subacvatică, înconjurate de porțiuni mari de stuf. În afara perioadei de cuibărit poate fi întâlnită în orice zonă umedă, în general cu ape de adâncime mică. Poate fi întâlnită, de asemenea, în eleșteie, lagune, orezării, lacuri artificiale etc. Este o specie

migratoare, care apare în locurile de cuibărit din luna martie. În România, este o specie care poate fi întâlnită tot timpul anului. Cui-bul este instalat, în general, în apropierea apei, în pășuni umede cu iarbă înaltă, mai rar în păcuriș. Femela depune 9 - 11 ouă, iar perioada de incubație are între 22 și 27 de zile. Femela clocește ouăle și îngrijește puii.

VÂNĂTOAREA ESTE PERMISĂ ÎN LIMITELE LEGALE.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

În zona Lacului Strachina, rața lingurar poate fi observată pe luciul apei în perioadele de primăvară și toamnă.

Rața roșie (*Aythya nyroca*)

PREZENTARE

Este o specie caracteristică zonelor umede cu stufărișuri. Lungimea corpului este de 38 - 42 cm și o greutate medie de circa 580 g pentru masculi și 520 g pentru femele. Se hrănește cu plante acvatice, moluște, insecte și pești. Este o specie prezentă pe cea mai mare parte a continentului european, cu excepția zonelor nordice. Deși este o rață scufundătoare, preferă ape puțin adânci (30 - 100 cm) și trăiește destul de ascunsă pe ochiuri de apă rămase libere în stufărișurile dese. Cuibărește solitar sau în grupuri mici. Adulții năpârlesc în iulie și august. Iernează în Peninsula Arabă și Africa, de unde revin în a doua parte a lunii martie. Cuibul este

format din stuf sau resturi vegetale, așezat pe sol în apropierea apei sau chiar pe plauri. Femela depune în perioada mai - iunie, un număr de 8 - 10 ouă, iar incubația durează 25 - 28 de zile și este asigurată de femelă. Puii devin zburători la 55 - 60 de zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Poate fi observată în perioada de cuibărit pe luciul apei, în apropierea stufărișurilor.

Cormoranul mic (*Phalacrocorax pygmeus*)

PREZENTARE

Este cea mai mică dintre speciile europene de cormorani. Are un penaj maro-închis lucios și este o specie acvatică. Adulții au o lungime a corpului între 45 - 55 cm. Proportional cu dimensiunile corpului, coada este lungă, iar ciocul scurt. Năpăresc complet în toamnă, înainte de sfârșitul lunii noiembrie. Se hrănește în special cu pește și nevertebrate acvatice, scufundându-se până la câțiva metri adâncime și o perioadă de până la 1 minut. Apare în sud-estul Europei, unde cuibărește în colonii (singur sau cu alte specii cum sunt cormoranul mare și stârcii) în lungul Dunării și pe lacurile și râurile interioare. Iernează în sudul ariei de cuibărit din sudul Europei, cu efective mari în Grecia, Azerbaidjan și Bulgaria. Trăiesc în "cârduri" și pescuiesc adesea

împreună cu pelicanii. La sfârșit de martie și început de aprilie, perechile revin în coloniile vechi unde repară cuiburile existente (alcătuite din crengi și căptușite cu vegetație) sau construiesc cuiburi noi. Numărul cuiburilor variază pe un arbore, de la câteva până la câteva zeci. Femela depune 4 - 6 ouă, iar la incubarea lor participă ambii părinți. Puii au penajul complet la 42 de zile, dar rămân în colonie până la 8 - 10 săptămâni, perioadă în care sunt hrăniți de către părinți.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Este o specie care poate ier-
na în zona Lacului Strachina.
Habitatele preferate din arie
sunt reprezentat de stufărișuri
și luciul apei.

Pelicanul comun (*Pelecanus onocrotalus*)

PREZENTARE

Este o specie acvatică, masivă, care pare complet albă atunci când e așezată pe sol. În zbor, se distinge ușor culoarea neagră de pe partea inferioară a aripilor. Are un cioc larg și lung de care atârnă "o gușă galbenă străbătută de vine roșii". Adulții au o lungime a corpului cuprinsă între 160 - 180 cm și o greutate de 8 - 10 kg. Se hrănesc cu pește, în ape cu adâncime redusă (1,5 - 2,5 m) deoarece nu se pot scufunda într-un mod asemănător cormoranilor. Apare în sud-estul Europei și cuibărește în colonii, uneori împreună cu ruda sa - pelicanul creț. Pelicanii comuni sunt păsări care trăiesc în grupuri mari. Este remarcabilă ușurința cu care această pasăre mare plutește în cercuri largi, folosind curenții ascendenți. Cartierele de iernare sunt localizate în Israel și pe coastele Africii, de unde revin în a doua parte a lunii martie. Cui-băresc în colonii mari unde cuiburile sunt alăturate, construite simplu și adăpostesc 1 - 2 ouă. Incubația durează 29 - 36

de zile și ouăle sunt clocite de către ambii parteneri. Puii sunt golași în primele zile și primesc hrana de la adulți, prin regurgitare și aproape digerată. Rămân în cuib și sunt hrăniți de părinți timp de 9 săptămâni până devin zburători.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

În perioadele de pasaj, respectiv primăvara și toamna, mici stoluri de pelicani comuni pot poposi pe lac sau pe terenurile agricole învecinate.

Stârcul pitic (*Ixobrychus minutus*)

PREZENTARE

Este specific zonelor umede cu maluri acoperite de stuf și răchită. Adulții au o lungime a corpului de 27 - 38 cm, și au o greutate de 59 - 150 g. Femela are pe spate o culoare maronie cu striții negre, comparativ cu masculul care este negru pe spate. Se hrănește cu peștișori, broaște, insecte acvatice și larvele acestora. Specia apare pe tot continentul, cu excepția Peninsulei Scandinave și a Marii Britanii, unde este o apariție rară. Este o specie sfioasă, retrasă, cu o viață ascunsă.

Atunci când este deranjată, preferă să se depărteze prin alergare decât în zbor sau rămâne nemișcată în stuful dens unde cu greu este detectată. Iernează în Africa, de unde revine la începutul lunii aprilie. Cuibul este amplasat pe trestie din anul precedent, căzută la pământ, sau pe ramuri de răchită aflate la joasă înălțime. La construirea cuibului, ce are forma unei farfurii puțin adânci și alcătuit din trestie, papură și alte resturi vegetale, participă numai masculul. Femela depune un număr de 2 - 9 ouă și incubajia este asigurată de ambii părinți. După

16 - 21 zile puii eclozează și rămân în cuib o perioadă de 7 - 9 zile. După circa o lună devin zburători și își pot asigura singuri hrana.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Specie cuibăritoare în sit, stârcul pitic poate fi observat în sezonul cald în zonele cu stufăriș de pe malul lacului Strachina.

Stârcul de noapte (*Nycticorax nycticorax*)

PREZENTARE

Este specific zonelor umede cu apă dulce sau chiar sărată. Are o lungime a corpului de 58 - 65 cm și o greutate de aproximativ 800 g. În perioada nupțială, partea posterioară a capului are 3 - 4 pene albe, înguste, cu o lungime de 18 - 20 cm. Juvenilii au în prima iarnă un penaj maroniu cu striuri albe.

Se hrănește cu larve de insecte, mormoloci, lipitori și chiar șoareci. Prezent în toată Europa cu excepția zonelor nordice și Marea Britanie. Este o specie nocturnă și de crepuscul, dar se poate hrăni și în timpul zilei. Cui-bărește în colonii mixte alături de alte specii de stârci și cormorani. Iernează în Africa, de unde revine în lunile martie și aprilie. Cuibul este amplasat pe sălcii și în vegetație acvatică, stuf sau trestie. La construirea cuibului, ce are forma unei farfurii puțin adânci, alcătuit din crenguțe și stuf, participă ambii părinți. Femela depune un număr de 3 - 5 ouă, iar incubția este asigurată în special de femelă. După 21 - 24 de zile puii eclozează și rămân în cuib 21 - 28 de zile, dar continuă să fie hrăniți de părinți până la 50 - 56 zile, când devin independenți.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Poate fi observat în sit în sezonul cald și în perioadele de migrație, în zonele cu stufăriș și cu apă de mică adâncime.

Stârcul galben (*Ardeola ralloides*)

PREZENTARE

Mai este cunoscut și sub denumirea de stârcul blond, este o specie specifică zonelor umede cu suprafețe cu stuf, tufărișuri și cormorani. Are o lungime a corpului de 42 - 47 cm și o greutate medie de 350 g. Culoarea caracteristică, galben maronie a penajului este vizibilă atunci când sunt așezați. În zbor, apar complet albi. Se hrănesc cu peștișori, broaște, viermi, insecte acvatice și melci.

Își caută hrana mai ales în amurg. Cuibărește în colonii mixte, alături de alte specii de stârci și cormorani. În afara perioadei de cuibărit, apare solitar sau în grupuri mici. Adeseori se amestecă printre cirezile de vite sau turmele de porci, pe care se și așază. Iernează pe continentul african. Sosește în România la începutul lunii aprilie. Cuibul este amplasat în apropierea sau deasupra apei, în stufărișuri, arbori sau arbuști. La construirea cuibului, alcătuit din rămurele și stuf, participă ambii părinți. Femela depune 4 - 6 ouă și amândoi părinții asigură incubația. După 22 - 24 de zile puii eclozează și

rămân în cuib în jur de 32 de zile, dar continuă să fie hrăniți de părinți până la 40 - 45 de zile când devin independenți.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Este o specie ce preferă pajiștile și zonele cu apă de mica adâncime. În perioadele de pasaj poate fi observat în sit în zone asemănătoare.

Egreta mică (*Egretta garzetta*)

PREZENTARE

Este specifică zonelor umede. Este zveltă și elegantă, cu o lungime a corpului de 55 - 65 cm și o greutate de 280 - 710 g. Penajul este complet alb. Degetele galbene ce contrastează cu picioarele negre și ciocul negru sunt semnele distinctive care o deosebesc de egreta mare. În partea posterioară a capului are 2 - 3 pene ornamentale lungi și înguste, care în secolul XIX erau vândute caselor de modă pentru împodobirea pălăriilor.

Se hrănește cu peștișori, broaște și alte animale acvatice mici. Este prezentă în toată Europa, cu excepția Peninsulei Scandinavice. Cuibărește în colonii mixte alături de alte specii de stârci și cormorani. Este specia cea mai tăcută dintre stârci. Vânează stând la pândă sau depășându-se cu

atenție în ape mici. Iernează pe în sudul Europei și pe continentul african, de unde revine în România la începutul lunii aprilie. Cuibul este amplasat pe sălcii și uneori în stuf sau lăstărișuri dese din apropierea bălților.

Femela depune 1 - 7 ouă, iar incubația e asigurată de ambii părinți.

După 21-25 de zile puii eclozează și rămân în cuib în jur de 30 de zile, dar continuă să fie hrăniți de părinți până la 40 de zile când devin independenți.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Este o specie ce cuibărește în sit. În perioadele de pasaj, exemplare aflate în migrație tranzitează situl și unele se opresc pentru hrănire. În sit prefer zonele cu apă de mica adâncime.

Egreta mare (*Casmerodius albus*)

PREZENTARE

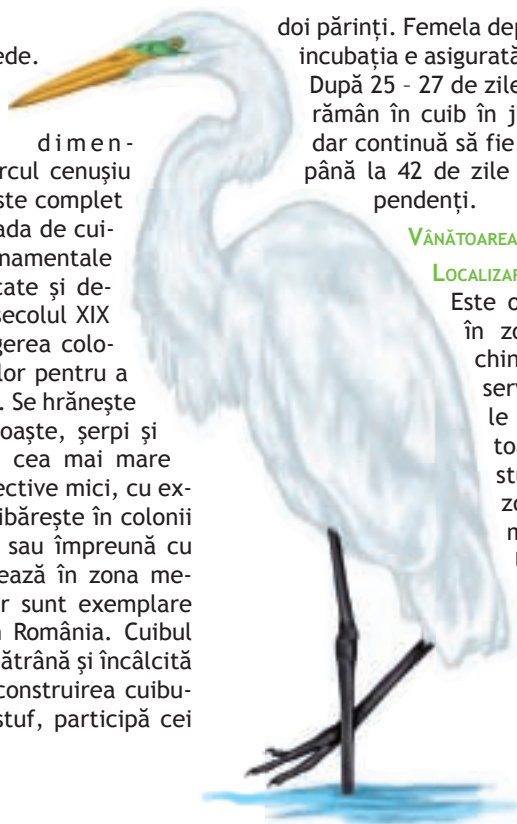
Este specifică zonelor umede. Lungimea corpului este de 85 - 100 cm și o greutate medie de 950 g, fiind ca dimensiuni asemănătoare cu stârcul cenușiu (*Ardea cinerea*). Penajul este complet alb. Pe spate are, în perioada de cuibărit, 30 - 40 de pene ornamentale alb sclipitoare, fin spintecate și denumite "egrete", care în secolul XIX erau recoltate prin distrugerea coloniilor și împușcarea păsărilor pentru a fi vândute caselor de modă. Se hrănește cu pești de talie mică, broaște, șerpi și insecte. Este prezentă pe cea mai mare parte a continentului în efective mici, cu excepția zonelor nordice. Cuibărește în colonii formate numai din egrete sau împreună cu alte specii de stârci. Iernează în zona mediteraneeană și Africa, dar sunt exemplare care rămân peste iarnă în România. Cuibul este amplasat pe "trestie bătrână și încălțită sau pe sălcii scunde". La construirea cuibului, alcătuit din crengi și stuf, participă cei

doi părinți. Femela depune 3 - 5 ouă, iar incubarea e asigurată de ambii părinți. După 25 - 27 de zile puii eclozează și rămân în cuib în jur de 30 de zile, dar continuă să fie hrăniți de părinți până la 42 de zile când devin independenți.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Este o specie de pasaj în zona lacului Strachina. Poate fi observată în perioadele de primăvară și toamna la marginea stufărișurilor și în zonele cu apă de mica adâncime. Unele exemplare pot fi observate și în sezonul rece.

Stârcul roșiatic (*Ardea purpurea*)

PREZENTARE

Este o specie caracteristică bălților cu stufărișuri mari, iar la jumătatea secolului XX era cea mai răspândită și numeroasă specie dintre stârcii din România. Lungimea corpului este de 70 - 90 cm, măsurat cu gâtul întins și o greutate de 500 - 1.350 g. Se hrănește cu pești, insecte acvatice, broaște, pui ai altor specii de păsări, șoareci și chiar pui de popândăi. Cuibărește în colonii, împreună cu alte specii de stârci și cormorani, dar și în colonii formate numai din stârci roșii. Pentru pescuit, alege bălți cu apă mică și bogate în plante acvatice de suprafață. Așteaptă cu răbdare, nemișcat în ochiurile

lipsite de vegetație și săgetează prada cu o lovitură precisă de cioc. În perioada cuibăritului, când puii au nevoie de mai multă hrană, vânează și pe uscat. Iernează pe continentul african, Madagascar și coastele Siciliei. Sosește la finele lunii martie în România. Cuibul poate fi amplasat pe sol, în stuf, în tufe de răchită sau chiar în sălcii înalte. La construirea cuibului, alcătuit din crengi și stuf, participă cei doi părinți. Femela depune 3 - 5 ouă. După 24 - 28 de zile puii eclozează și sunt hrăniți de părinți până la 60 de zile, când devin independenți.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Poate fi observat zburând deasupra apei sau zonelor cu stufăriș și hrănindu-se pe pajiști sau în zonele unde apa are o adâncime redusă.

Barza neagră (*Ciconia nigra*)

PREZENTARE

Mai este cunoscută drept cocostârc negru și este o specie caracteristică pădurilor de câmpie și de pe dealuri ce au în apropiere zone umede. Ca dimensiuni, este cu puțin mai mică decât barza albă. Lungimea corpului este de 90 - 105 cm și are o greutate medie de 3 kg. Se hrănește, în special, cu pește când îi găsește, mamifere mici, pui de păsări, ouă, broaște, moluște, lipitori, râme, șopârle, șerpi, insecte.

Este o specie răspândită în toată Europa. Retrasede și sfioase, cuibăresc în păduri, în cuiburi pe care le folosesc mai mulți ani și pe care le repară și consolidează în fiecare an. După ce au fost depuse ouăle, este alungată foarte greu de la cuib. Cea mai mare parte a populației europene traversează Bosforul și planează deasupra uscatului, ier-

nând pe continentul african, de unde sosește în a doua jumătate a lunii martie. Cuibul este amplasat în treimea superioară a arborilor bătrâni. Este o construcție mare - poate depăși 1 m în diametru și chiar în înălțime. La interior este căptușit cu mușchi, resturi vegetale sau balebă uscată. Femela depune 3 - 4 ouă, iar incubația e asigurată de ambii părinți. După 32 - 38 de zile puii eclozează și sunt hrăniți de părinți până la 70 de zile când devin independenți.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Mai puțin cunoscută barză neagră este o specie ce trece prin sit în timpul migrației. Unele exemplare se pot opri pentru hrană și odihnă pe pajiștile de lângă lac și în zonele unde malurile sunt întinse.

Barza albă (*Ciconia ciconia*)

PREZENTARE

Îl se mai spune și cocostârc și este o specie caracteristică pășunilor umede și zonelor mlăștinoase. Lungimea corpului este de 95 - 110 cm și are o greutate de 2,3 - 4,4 kg. Se hrănește cu broaște, șoa-reci, insecte, cârțițe, pui de păsări și de iepuri, melci, șerpi și șopârle. Este o specie larg răspândită pe tot teritoriul european, cu populații mai mari în zona centrală și estică a Europei. Barza albă este, alături de rândunică, specia care interacționează cel mai mult cu populația umană, fiind prezentă în multe localităților din țară cu excepția zonelor montane. Este o specie obișnuită cu prezență umană și folosește ca suport pentru cuib, stâlpii rețelelor de medie tensiune și acoperișurile caselor. În mod obișnuit, perechea de berze se întoarce la cuibul ocupat și în anii precedenți. Întâi sosește masculul, care apără cuibul în fața

altor pretendenți și în așteptarea femeiei, repară și consolidează cuibul. Berzele sunt aproape mute, însă comunică la cuib cu partenerul prin intermediul unui "clămpănit al ciocului" care se desfășoară sacadat, în timp ce capul și gâtul sunt lăsate pe spate. Înainte de plecarea în migrație, se strâng în număr mare pe pajiștile umede sau în zone inundabile. Începe să migreze în Africa, unde ajung prin traversarea Bosforului. Revin în România la începutul lunii martie. Masculul aduce materialele, iar femela le așază și le poartă în cuib. Femela depune 3 - 4 ouă. Incubația e asigurată de ambii părinți.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Este o specie ce tranzitează situl în perioada de pasaj. Poate fi observată trecând în zbor deasupra lacului sau hrănindu-se pe pajiștile și terenurile agricole adiacente.

Țigănușul (*Plegadis falcinellus*)

PREZENTARE

Privit în zbor și de la distanță mai mare, pare negru. Privit de aproape, are un penaj frumos, cu reflexe verzui metalice pe un fond brun ruginiu și un cioc încovoiat în formă de seceră. Este o specie caracteristică pășunilor umede și stufărișurilor. Lungimea corpului este de 55 - 65 cm cu o greutate de circa 350 - 480 g. Se hrănește cu lipitori, insecte acvatice, mormoloci și peștișori. Este o specie prezentă în partea sudică și sud-es-

tică a Europei. Cuibărește în colonii împreună cu stârci și cormorani. Fiind sociabilă, apare de cele mai multe ori în stoluri mai mici sau mai mari sub forma unor șiruri lungi, oblice sau șerpuite. Zborul țigănușului este o succesiune de plutiri și vâsliri. Este o pasăre tăcută, ce cutreieră prin smârcuri și în ape mici, cu pași mășurați, fără să alerge în căutarea hranei. Iernează pe continentul african, de unde revine în luna aprilie. Cui-
bul este amplasat în sălcii sau în stuf. La construirea cuibului din crenguțe și stuf, participă cei doi pă-
rinți. Femela depune 3- 4 ouă, iar incubăția e asigurată de ambii părinți. După 21 de zile puii eclozează și sunt hrăniți 48 - 50 de zile până devin independenți.

țică a Europei. Cuibărește în colonii împreună cu stârci și cormorani. Fiind sociabilă, apare de cele mai multe ori în stoluri mai mici sau mai mari sub forma unor șiruri lungi, oblice sau șerpuite. Zborul țigănușului este o succesiune de plutiri și vâsliri. Este o pasăre tăcută, ce cutreieră prin smârcuri și în ape mici, cu pași mășurați, fără să alerge în căutarea hranei. Iernează pe continentul african, de unde revine în luna aprilie. Cui-
bul este amplasat în sălcii sau în stuf. La construirea cuibului din crenguțe și stuf, participă cei doi pă-
rinți. Femela depune 3- 4 ouă, iar incubăția e asigurată de ambii părinți. După 21 de zile puii eclozează și sunt hrăniți 48 - 50 de zile până devin independenți.

țică a Europei. Cuibărește în colonii împreună cu stârci și cormorani. Fiind sociabilă, apare de cele mai multe ori în stoluri mai mici sau mai mari sub forma unor șiruri lungi, oblice sau șerpuite. Zborul țigănușului este o succesiune de plutiri și vâsliri. Este o pasăre tăcută, ce cutreieră prin smârcuri și în ape mici, cu pași mășurați, fără să alerge în căutarea hranei. Iernează pe continentul african, de unde revine în luna aprilie. Cui-
bul este amplasat în sălcii sau în stuf. La construirea cuibului din crenguțe și stuf, participă cei doi pă-
rinți. Femela depune 3- 4 ouă, iar incubăția e asigurată de ambii părinți. După 21 de zile puii eclozează și sunt hrăniți 48 - 50 de zile până devin independenți.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Poate fi observat în sezonul cald pe malurile întinse ale lacului Strachina acolo și acolo unde apa are o adâncime redusă.

Lopătarul (*Platalea leucorodia*)

PREZENTARE

Este o specie caracteristică bălților și lacurilor puțin adânci cu stufărișuri și pâlcuri de copaci. Penajul este alb, iar în partea posterioară a capului se observă un smoc mare de pene subțiri. Spre deosebire de egrete, cu care seamănă la culoarea penajului, are un cioc turtit pe toată lungimea sa și lățit spre vârf, iar în zbor își ține gâtul întins. Lungimea corpului este de 80 - 93 cm și o greutate medie de 1,5 kg. Se hrănește în zone cu apă mică, unde prinde insecte acvatice, larvele acestora, moluște. Este o specie prezentă mai mult în sudul și estul Europei. Cuibărește în colonii alături de stârci și cormorani. Este o pasăre sociabilă, tăcută, ce trăiește în grup. În zbor, formează linii de front sau oblice. Când se hrănește își plimbă ciocul puțin întredeschis într-o

parte și alta, culegând și filtrând hrana. Iernează pe continentul african, de unde revine la mijlocul lunii aprilie. La construirea cuibului, alcătuit din crenguțe și stuf participă cei doi părinți, masculul fiind primul care începe construcția. Cuibul este amplasat în sălcii sau în stuf. Femela depune 3- 4 ouă, în perioada mai-iunie. Incubația e asigurată de ambii părinți. După 24 - 25 de zile puii eclozează și durează 50 - 56 de zile până devin independenți.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Specie de pasaj care tranzitează aria protejată

Gaia neagră (*Milvus migrans*)

PREZENTARE

Este o pasăre de pradă diurnă de mărime medie, caracteristică pădurilor situate în apropierea zonelor umede. Lungimea corpului este de 44 - 66 cm și o greutate între 630 - 1080 g; femela este cu puțin mai mare decât masculul. Poziționarea aripilor în unghi și coada în furculiță fac ca identificarea să fie relativ ușoară. Se hrănește cu insecte, mamifere mici și resturi de la mamifere mari, păsări, șerpi, broaște și pești. Petrece mult timp în aer, planează în curenții ascendenți, în căutarea hranei. Cuibărește în scobiturile stâncilor și în copaci înalți. Orientarea cuibului este aleasă în funcție de direcția predominantă a vânturilor. Iernează în Africa, de unde revine în martie. La construirea cuibului participă ambii părinți și acesta este alcătuit din crengi, câptușit cu resturi vegetale. Femela depune 2 - 3 ouă, iar incubajia durează 30 - 34 de zile și este asigurată de femelă. La pui, penele corpului apar după 18 - 22 de zile. După 50 de zile încep să se mute pe crengile din preajma cuibului.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Specie de pasaj în zona lacului Strachina. Poate fi observat trecând în zbor deasupra ariei protejate în perioadele de primăvară și vară.

Codalbul (*Haliaeetus albicilla*)

PREZENTARE

Este cunoscut și sub denumirea de vultur cu coada albă, dar este cea mai mare acvilă din Europa și din România. Pasăre de pradă diurnă, caracteristică zonelor deschise din apropierea coastelor marine și lacurilor cu apă dulce în apropierea cărora sunt arbori bătrâni sau insule stâncoase. Lungimea corpului este de 69 - 92 cm și o greutate de 4,1 kg pentru mascul și 5,5 kg pentru femelă. Adulții au ciocul galben, irisul galben, coada albă și corpul maroniu. Coada devine complet albă numai după 8 ani. Tinerii au ciocul, irisul, coada și corpul închise. Se hrănește în special cu pește, păsări de apă, mamifere mici și, uneori, leșuri. Este o specie cu o răspândire mai mare în nordul, centrul și estul Europei. Este o specie mo -

nogamă ce tinde să își păstreze perechea toată viața. Pentru cuibărit folosește același teritoriu an după an, utilizând alternativ 2 - 3 cuiburi. Vânează printr-un zbor jos deasupra apei de unde își prinde prada, sau poate descrie cercuri largi la 200 - 300 m înălțime, de unde se uită după pradă. La sfârșitul lui aprilie și început de mai, când peștii depun icrele, stă nemișcat în ape mici și prinde, cu sărituri rapide, peștii care trec prin apropiere. Fură hrana și de la alte păsări. Cuibul este construit din crengi aduse de mascul și aranjate de femelă. Este căptușit cu mușchi și iarbă, uneori și lână. Femela depune 2 ouă, iar incubatia durează 34 - 46 de zile și e asigurată de ambii părinți, dar în special de femelă. Masculul stă și veghează în apropiere. În primele 2 săptămâni unul dintre adulți rămâne la cuib, iar apoi vânează împreună. Puii devin zburători la 70 - 80 de zile și devin independenți la 95 - 100 de zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Este o specie ce apare ocazional în aria protejată. Folosește această zonă pentru hrănire și indivizi pot fi observați zburând deasupra lacului în căutarea hranei.

Eretele de stuf (*Circus aeruginosus*)

PREZENTARE

Este o specie caracteristică zonelor umede în care abundă stuful. Lungimea corpului este de 43 - 55 cm și greutate de aproximativ 500 - 700 g, fiind cel mai mare dintre ereți. Masculul are vârful aripilor negre, aripile și coada gri-argintiu, iar abdomenul ruginiu.

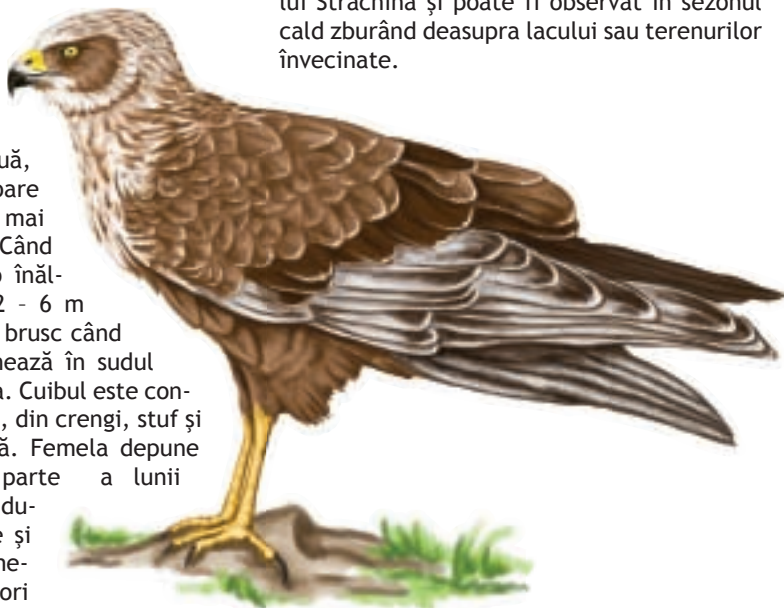
Femela este maro-ciocolatiu închis, cu capul și gâtul alb-gălbui. Se hrănește cu păsări și ouă, pui de iepuri, rozătoare mici, broaște, insecte mari și uneori pești. Când vânează, zboară la o înălțime cuprinsă între 2 - 6 m de la sol și plonjează brusc când identifică prada. Iernează în sudul Europei, Africa și India. Cuibul este construit de către femelă, din crengi, stuf și este căptușit cu iarbă. Femela depune 3 - 6 ouă în a doua parte a lunii aprilie, iar incubația durează 31 - 38 de zile și este asigurată de femelă. Puii devin zburători

la 35 - 40 de zile. Rămân în apropierea părinților încă 25 - 30 de zile, după care devin independenți.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Cuibărește în stufărișurile de pe malul Lacului Strachina și poate fi observat în sezonul cald zburând deasupra lacului sau terenurilor învecinate.

Eretele vânăt (*Circus cyaneus*)

PREZENTARE

Cunoscut și sub denumirea de erete de câmp, este o specie caracteristică zonelor deschise, cu pășuni, mlaștini și teritorii agricole. Lungimea corpului este de 45 - 55 cm și are o greutate de 290 - 400 g pentru mascul și 370 - 708 g pentru femelă. Eretele vânăt este zvelt, de mărime medie, coada este lungă și o pată albă caracteristică apare la baza cozii la ambele sexe. Masculul este gri pe spate, iar vârfurile aripilor negre. Femela este maro pe spate și maro cu alb sub aripi. Se hrănește cu mamifere mici, păsări, reptile, broaște, insecte și uneori cu leșuri. Înnoptează în copaci și chiar pe sol. Când vânează, alunecă în zbor cu viteza redusă, la înălțime mică de pământ. Îrnează în partea centrală și estică a Europei, adică și în România, dar și în Africa. Cuibul este așezat pe sol, de multe ori în apropierea apei, în vegetația deasă și înaltă. Este alcătuit din crengi, iarbă și căptușit cu pene. Femela depune 3 - 6 ouă în a doua parte a lunii aprilie. Incubația durează 29 - 31 de zile și este asigurată de

femelă, care este hrănită de mascul în tot acest timp. Puii devin zburători la 29 - 42 de zile, dar rămân dependenți de părinți câteva săptămâni în plus.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Specie oaspete de iarnă, erețele vânăt poate fi observat în timpul zilei în zonele cu pajști și terenuri agricole din sit.

Eretele alb (*Circus macrourus*)

PREZENTARE

Este o specie caracteristică pășunilor, stepelor uscate, terenurilor agricole și mlaștinilor din preajma râurilor. Lungimea corpului este de 40 - 50 cm și greutatea medie de 315 g pentru mascul și 445 g pentru femelă. Masculul este gri pal pe spate și vârfurile aripiilor sunt negre. Femela este maro pe partea superioară cu un abdomen pal și aripi maro striat pe partea ventrală. Se hrănește cu rozătoare, păsări, insecte, broaște, șopârle. Este o specie prezentă doar în estul și sud-estul Europei. Cuibărește solitar sau în grupuri dispersate de 3 - 5 perechi. Se hrănește

la o distanță de până la 20 de km de cuib. Zboară jos, aproape de sol, și coboară brusc după ce identifică prada. Iernează în Africa și India. Cuibul este așezat pe sol, în vegetația deasă și înaltă. Este alcătuit din paie și alte resturi vegetale. Femela depune 4 - 5 ouă, iar incubăția durează 28 - 30 de zile și este asigurată de femelă, care este hrănită de mascul în tot acest timp. Timp de circa 2 săptămâni după ieșirea puilor din ouă, masculul continuă să aducă hrana, atât pentru

femelă, cât și pentru pui. Puii devin zburători la 35 - 40 de zile, dar rămân dependenți de părinți încă 14 - 21 de zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Este o specie care tranzitează aria protejată în perioada de migrație și poate fi observat zburând deasupra zonei sau vânând în pajiștile și terenurile agricole din jurul lacului.

Eretele sur (*Circus pygargus*)

PREZENTARE

Este o specie caracteristică zonelor deschise, stepelor uscate și terenurilor agricole. Lungimea corpului este de 39 - 50 cm și greutatea medie de 265 g pentru mascul și 345 g pentru femelă. Este cel mai mic dintre ereți. Masculul, spre deosebire de celelalte specii de ereți, are un penaj gri mai închis. Femela este maro. Se hrănește cu mamifere, păsări, broaște, șopârle și insecte. Cuibărește solitar sau în colonii mici, de până la 10 de cuiburi, dispuse la distanțe de cel puțin 10 m. Se asociază pentru cuibărit pentru a asigura o mai bună apărare contra prădătorilor (vulpi, ciori și alte răpitoare). Pentru hrănire zboară la înălțime mică cu o viteză redusă, folosind trasee fixe. Într-o manieră specifică ereților, masculul hrănește femela în zbor, lăsând prada să cadă, iar femela o prinde în aer. Iernează în Africa și India, iar tinerii își petrec prima vară în cartierele de iernare. Cuibul, folosit doar un sezon, este construit de femelă, în vegetație înaltă, din paie și iarbă. Femela depune 3 - 5

ouă în luna mai, iar incubatia durează 27 - 40 de zile și este asigurată de femelă, care este hrănită de mascul în tot acest timp. Puii devin zburători la 28 - 42 de zile, dar rămân dependenți de părinți pentru încă 14 zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Este o specie care tranzitează aria protejată în perioada de migrație și poate fi observat zburând deasupra ariei sau vânând în pajiștile și terenurile agricole din jurul lacului.

Șorecar comun (*Buteo buteo*)

PREZENTARE

Pasăre de pradă diurnă care poate fi întâlnită într-o varietate de habitate. Are nevoie de copaci sau de păduri pentru a cuibări, dar are nevoie de acces la zone deschise precum terenurile agricole sau pajiști, pentru a vâna. Este o pasăre de mărime medie, lungimea corpului este de 50-57 cm.

Se hrănește cu mamifere mici, păsări, hoituri, dar nu refuză nici râmele și insectele mari. Poate fi văzută deseori cum stă la pândă pe stâlpi sau cum planează în cercuri. Cuibul este solid, din bețe, construit la bifurcarea a două crengi solide de copac. Perechea formată rămâne împreună toată viața. Femela depune 2-4 ouă și le clocește 33-38 de zile. Puii pot zbura după 50-60 de zile de la eclozare, dar mai stau cu părinții pen-

tru încă șase-opt săptămâni. Scot un singur rând de pui pe an.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

În perioada de pasaj și iarna poate fi observat trecând deasupra Lacului Strachina.

Șorecarul mare (*Buteo rufinus*)

PREZENTARE

Este o specie caracteristică zonelor deschise, aride, stepice și terenurilor agricole abandonate. Lungimea corpului este de 50 - 65 cm și greutatea medie ajunge la 1,1 kg pentru mascul și 1,3 kg pentru femeală. Este o pasăre foarte atractivă, cu o variabilitate mare a penajului, acesta poate fi roșiatic, pal sau închis. Se hrănește cu mamifere mici, păsări, reptile și insecte. Pentru hrănire, planează în cercuri largi, utilizând curenții calzi ascendenți, zboară "staționar" sau poate pândi hrana de pe stâlpi sau alte puncte fixe. Urmărește în miriști animalele care părăsesc teritoriul și pândeste intrarea în galeriile rozătoarelor. Cuibărește în copa-

cii de la marginea zonelor deschise, în crăpăturile stâncilor sau reconstruiește cuiburile părăsite ale altor specii. Iernează în sudul Europei, Africa și în sudul Asiei, de unde sosește în aprilie. Unele exemplare pot fi observate pe teritoriul țării noastre tot timpul anului. Cuibul este alcătuit din crengi care formează o împletitură. Femela depune o dată pe an 2 - 4 ouă, iar incubația durează 33 - 35 de zile. Puii devin independenți după 40 - 45 zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

În perioada de pasaj, exemplare de șorecar mare pot fi observate trecând deasupra Lacului Strachina.

Acvila țipătoare mică (*Aquila pomarina*)

PREZENTARE

Acvila țipătoare mică este o specie caracteristică zonelor împădurite situate în apropierea teritoriilor deschise cum sunt pajiștile, terenurile agricole și pășunile umede. Lungimea corpului este de 55 - 65 cm și greutatea medie cuprinsă între 1 - 2,2 kg.

Are o mărime medie, un penaj întunecat, aripile largi și ciocul mic. Se hrănește cu mamifere mici, păsări, broaște, șerpi, șopârle și insecte. Poate să trăiască până la 20 - 25 de ani, însă datorită pericolelor existente, trăiesc în medie 8 - 10 ani. Masculul este mult mai agresiv decât femela și manifestă un comportament teritorial fata de alți masculi. Cuibărește în copaci și se întoarce la același cuib mai mulți ani la rând. Cuibul este instalat, de cele mai multe ori, la înălțimea de 12-15 m. Iernează în Africa. Sosește din cartierele de iernare la sfârșit de martie și început de aprilie. Cuibul este alcătuit din crengi și resturi vegetale. Este căptușit cu ramuri cu frunze pe care le schim-

bă periodic, pentru o mai bună camuflare. Femela depune 1 - 2 ouă la sfârșit de aprilie și început de mai. Incubația durează 36 - 41 de zile și este asigurată de femelă, care este hrănită de mascul în tot acest timp.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Această specie tranzitează situl în perioadele de pasaj. Exemplare pot fi observate, în zbor, deasupra lacului, primăvara sau toamna.

Acvila mică (*Hieraaetus pennatus*)

PREZENTARE

Este cunoscută și sub denumirea de acvila pitică și este o specie caracteristică zonelor împădurite, cu luminișuri, din preajma râurilor și zonelor umede. Lungimea corpului este de 45 - 55 cm și o greutate medie de 709 g pentru mascul și 975 g pentru femelă. Anvergura aripilor este cuprinsă între 110 - 132 cm. Este o răpitoare de talie medie. Adulții au înfățișare similară. Se hrănește în special cu păsări, mamifere mici, insecte și reptile. Preferă hrana vie și evită leșurile. Este o specie prezentă în sud-vestul și estul continentului european. Are mai multe cuiburi pe care le folosește alternativ. Își construiește rar cuibul și preferă să folosească cuiburile altor răpitoare, inclusiv cel de codalb. Cuibul este așezat în copaci și alcătuit din crengi, ornamentate cu ramuri verzi. Iernează în Africa, de unde revine în martie. Femela depune 1 - 2 ouă, iar incubajia durează în medie 37 - 40 de zile și este asigurată de ambii parteneri. Puii devin zburători la 50 - 56 de zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Este o specie migratoare ce tranzitează zona Lacului Strachina în perioada de migrație. În perioadele de primăvară și toamnă exemplare pot fi observate trecând în zbor pe deasupra lacului, de obicei la mare înălțime.

Uliganul pescar (*Pandion haliaeetus*)

PREZENTARE

Este o specie caracteristică regiunilor cu ape permanente, stătătoare sau cu un curs lent, dulci sau sărate. Lungimea corpului este de 52 - 60 cm și o greutate cuprinsă între 0,99 - 1,8 kg pentru mascul și 1,2 - 2,05 kg pentru femelă. Prezintă adaptări specifice pentru prinderea peștilor: penaj dens, uleios, picioare mari, nări care se închid când se scufundă, deget exterior reversibil ceea ce ajută la prinderea bună a peștelui, cu 2 degete în față și 2 degete în spate. Adulții au înfățișare similară, fiind maro pe spate, coadă și aripi. Capul și corpul sunt albe, iar peste ochi trece o bandă de culoare închisă. Se hrănește aproape exclusiv cu pește. Vânează planând în cercuri largi sau "plutind la punct fix". Cuibul este așezat pe stânci, în copaci sau pe stâlpii rețelelor electrice, în apropierea zonelor umede. Este alcătuit din crengi și îmbunătățit an de an. Iernează în Africa, iar în România este văzut mai ales în pasaj, când zboară spre locurile de cuibărit sau de iernat. Femela depune 1 - 4 ouă în ultima parte a lunii aprilie și începutul lunii mai, iar este asigurată de ambii parteneri. În această perioadă vânează

numai masculul, care hrănește femela. Într-o lună de la eclozare, puii ating 70 - 80 % din dimensiunile părinților. Puii devin zburători la 56 - 60 de zile, însă mai sunt hrăniți de mascul încă două-trei săptămâni.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Această specie tranzitează aria protejată în perioadele de primăvară și toamnă. Unele exemplare folosesc aria protejată ca loc de hrănire în această perioadă și pot fi observate vânând deasupra lacului.

Vânturelul roșu (*Falco tinnunculus*)

PREZENTARE

Poate fi întâlnit într-o varietate mare de habitate, chiar și în orașe. Are nevoie de vegetație joasă, deschisă, pentru a vâna - așa cum sunt zonele din jurul fermelor, pajiștile, parcurile sau lizierele. Pasăre de pradă mică, de culoare castanie, poate fi identificată după zborul pe loc

caracteristic, în care ține coada lungă deschisă ca pe un evantai. Lungimea corpului este de 32-39 cm, masa corporală medie de 190 g (masculii) și 220 g (femele). Se hrănesc în principal cu mamifere mici, dar apreciază și păsările mici sau nevertebratele. Vântureii își caută prada zburând pe loc, deasupra solului. Specia cuibărește în scorburi, în clădiri sau folosește cuiburile abandonate ale altor specii. Perechile sunt teritoriale și revin la același cuib an de an. În aprilie sau mai, femela depune 4-5 ouă

și le clocește timp de 27-31 de zile. Ambii părinți vânează pentru puii care vor părăsi cuibul după încă 27-39 de zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Specia poate fi observată vânând deasupra tuturor terenurilor din aria protejată, tot timpul anului.

Vânturelul de seară (*Falco vespertinus*)

PREZENTARE

Este cunoscut și sub denumirea de șoimuleț de seară și este caracteristic zonelor deschise cu pălcuri de pădure, așa cum sunt stepele, pășunile, suprafețele agricole, ce au altitudine redusă. Lungimea corpului este de 28 - 34 cm și o greutate medie de 130 - 197 g. Este un șoim de talie medie spre mică. Masculul are în penaj o combinație unică între albastru-gri închis (ardezie) de pe corp și rosul ruginiu de pe penele picioarelor și subcodale. Femela este mai mare și are penajul gri - albastru pe spate și ruginiu pe corp. Se hrănește în special cu insecte, mamifere mici, broaște și șopârle. Este o specie prezentă în sudul și estul Europei. Este o pasăre socială ce cuibărește în colonii. Pentru cuibărit ocupă cuiburi vechi de răpitoare sau corvide, fiind în acest fel dependentă de coloniile de ciori de semănătură.

Cea mai mare parte a hranei formată din insecte o capturează în zbor. Uneori "planează la punct fix" sau merge pe sol căutând prada. Cel mai activ vânează la răsărit și în amurg, când poate fi văzut zburând la înălțime mică. Iernează în Africa, de unde sosește în România în a doua parte a lunii aprilie și în prima parte a lunii mai. Femela depune 3 - 4 ouă, iar incubarea durează în medie 22 - 28 de zile și este asigurată de ambii părinți. Puii devin zburători la 27 - 30 de zile și devin complet independenți după încă o săptămână.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Traversează aria protejată în perioada de migrație și poate folosi arborii și arbuștii de pe malul lacului ca și loc de odihnă. Poate fi observat vânând deasupra pajiștilor și terenurilor agricole din sit.

Șoimul rândunelelor (*Falco subbuteo*)

PREZENTARE

Specific zonelor deschise, joase, cu pâlcuri de copaci și vegetație, deseori în apropiere de ape. Adulții sunt gri pe partea superioară, cu o „mustață” neagră și „pantaloni” roșu-cărămizii. Lungimea corpului este de 28-36 de centimetri, masa corporală medie de 131-232 g (mascul) și 141-340 g (femela). Vânează în zbor insecte mari, păsări mici și lilieci, iar ocazional mamifere mici și reptile. Vizitator de vară în mai toată Europa, iernează în Africa de Sud. Este foarte activ seara, când vânează păsările care se strâng în stoluri. Aproape întotdeauna cuibăresc în cuiburile abandonate de alte păsări, cel mai adesea în cuiburi de cioară. Două-patru ouă sunt depuse în luna iunie și sunt clocite de ambii părinți, deși mai mult de femelă, timp de 27-33 de zile. Puii părăsesc cuibul după 28-34 de zile, dar depind de mâncarea adusă de părinți pentru încă cinci săptămâni.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Această specie poate fi observată pe toată întinderea ariei protejate, atât în perioada de cuibărit, cât și în perioadele de pasaj.

Crestețul pestriț (*Porzana porzana*)

PREZENTARE

Specie caracteristică zonelor umede, mlăștinoase, cu multă vegetație. Duce o viață retrasă și este greu de observat. Lungimea corpului este de 22 - 24 cm și o greutate medie de 57 - 147 g. Au cioc mic, picioare verzi și o culoare maronie cu dungi negre și pete albe. Își fac remarcă prezența prin sunete.

Se hrănește cu insecte și larvele acestora, melci și semințe, plante de apă și pești. Este o specie teritorială, atât în regiunea de cuibărit, cât și în cea de iernare. Cuibul, construit în vegetație, are forma unei cupe și este construit de ambii parteneri. Iernează în Africa, de unde revine la începutul lunii aprilie. Femela depune 8 - 12 ouă, iar incubatia durează 18 - 24 de zile și este asigurată de ambii parteneri. Puii ies din ou cu un puf negru, lucios și se pot recunoaște după ciocul roșu la bază și vârful alb. Puii își urmează părin-

ții, care le asigură hrana, și devin zburători la 45 de zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Specie foarte ascunsă, care poate fi observată foarte greu în zonele cu vegetație acvatică de pe malul lacului Strachina.

Crestețul cenușiu (*Porzana parva*)

PREZENTARE

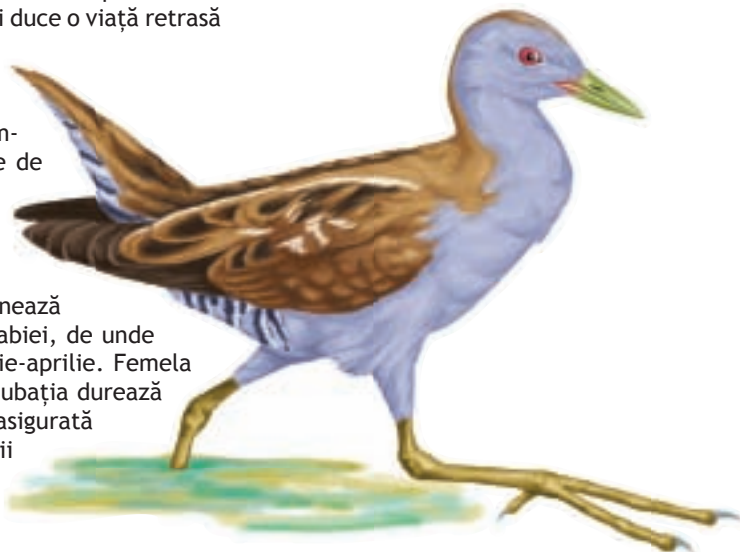
Specie caracteristică zonelor umede, cu multă vegetație. Lungimea corpului este de 18 - 20 cm. Masculul are corpul gri-albastru, iar femela alb-gălbui/maroniu. Își face simțită prezența prin sunete care se aud de la distanță. Se hrănește cu insecte, larve, moluște, semințe ale plantelor acvatice. Este o specie prezentă pe cea mai mare parte a Europei centrale și de est și duce o viață retrasă fiind greu de observat, mai ales că este activă seara și noaptea. Cuibul este construit de ambii parteneri, din frunze de stuf și fire de plante, în locuri greu accesibile. În serile de primăvară, se aud chemările repetate ale masculului. Ieranează în Africa și Peninsula Arabiei, de unde revine în perioada martie-aprilie. Femela depune 7- 9 ouă, iar incubația durează 21 - 23 de zile și este asigurată de ambii parteneri. Puii ies din ou cu un puf lung și negru, iar ciocul e alb - gălbui. Puii

își urmează părinții, care le asigură hrana și devin zburători la 25 - 29 de zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Specie foarte ascunsă, care poate fi observată foarte greu în zonele cu vegetație acvatică de pe malul lacului Strachina.

Cristelul de câmp (*Crex crex*)

PREZENTARE

Este o specie caracteristică zonelor joase, cum sunt pășunile umede, dar și culturilor agricole (cereale, rapiță, trifoi, cartofi). Lungimea corpului este de 27 - 30 cm și o greutate medie de 165 g pentru mascul și 145 g pentru femelă. Penajul este maroniu, cu ruginiu pe aripi. Se hrănește cu insecte și larvele acestora, viermi, semințe, plante și mugurii acestora. Este o specie prezentă pe cea mai mare parte a continentului european. Teritoriul mediu al unui mascul este de 15,7 ha. Cuibul este așezat într-o scobitură pe sol și căptușit cu vegetație. Iernează în Africa, de unde sosește în a doua parte a lunii aprilie. Femela depune de obicei 8 - 12 ouă la sfârșitul lunii mai, iar incubatia durează 19 - 20 de zile și este asigurată numai de femelă. După eclozare puii sunt acoperiți cu puf negru, iar ciocul este brun negru. Puii pot părăsi cuibul după o zi sau două. Sunt hrăniți de femelă încă 3- 4 zile, după care se hrănesc singuri. Puii devin zburători la 34 - 38 de zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Pentru că această specie duce o viață foarte

ascunsă și numărul de exemplare din aria protejată este redus, este foarte greu de observat. Habitatul preferat de cristelul de câmp în aria protejată este reprezentat de fâșii de pajiște și margini de șanțuri cu iarba înaltă.

Găinușa de baltă (*Gallinula chloropus*)

PREZENTARE

Poate fi întâlnită într-o varietate de zone cu ape liniștite în care există vegetație abundentă. Preferă râurile, iazurile, lacurile, canalele și mlaștinile adiacente pădurilor sau care au vegetație înaltă în apropiere. Penajul este negru-maroniu, cu târțița albă și o linie albă de-a lungul corpului. Ușor de recunoscut după ciocul roșu cu vârful galben și scut facial roșu. Ochii sunt negri, iar picioarele și laba

picioarei sunt de culoare galben-verzuie. Lungimea corpului este de

30-38 de centimetri, anvergura de 50-55 cm, iar masa corporală medie de 320 de grame.

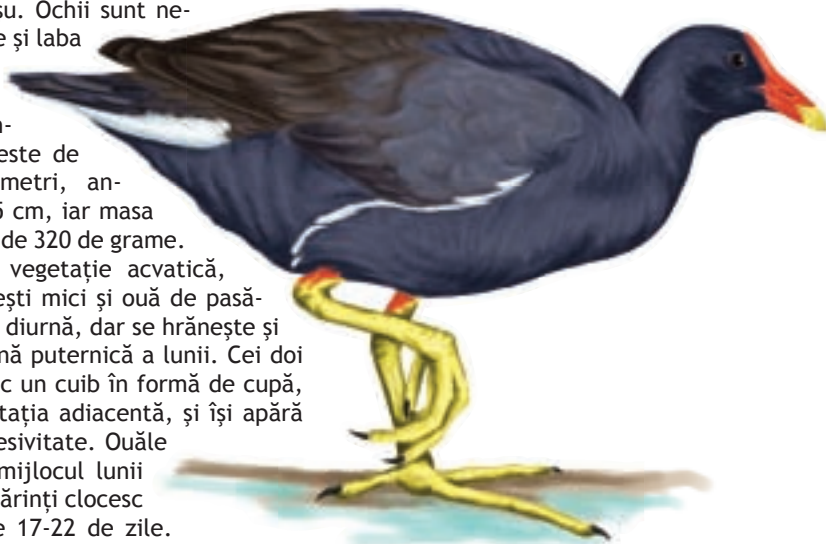
Se hrănește cu vegetație acvatică, nevertebrate, pești mici și ouă de pasăre. Este o specie diurnă, dar se hrănește și în serile cu lumină puternică a lunii. Cei doi adulți construiesc un cuib în formă de cupă, ancorat de vegetația adiacentă, și își apără teritoriul cu agresivitate. Ouăle sunt depuse la mijlocul lunii martie. Cei doi părinți clocesc pe rând timp de 17-22 de zile.

Ambii hrănesc puii, până când aceștia devin independenți, la 52-99 de zile de la eclozare.

VÂNĂTOAREA ESTE PERMISĂ ÎN LIMITELE LEGALE.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Poate fi observată pe apă, în apropierea zonelor cu vegetație acvatică, atât în sezonul de cuibărit, cât și în perioadele de pasaj.

Lișița (*Fulica atra*)

PREZENTARE

Trăiește în zone cu ape mici, liniștite, lacuri, iazuri, canale de irigații, baraje de acumulare, mlaștini. Deseori poate fi întâlnită, pe timp de iarnă, și în estuare. Are cap negru, corp negru cu nuanțe gri, cioc alb cu un mic scut facial alb. Ochii sunt roșii, picioarele de culoare verde-gălbui, iar laba piciorului este parțial palmată și de culoare gri. Lungimea corpului este de 36-39 cm, masa corporală medie de 800 g. Se hrănește, preponderent, cu plante acvatice, dar nu refuză nevertebra-

tele, ouă de pasăre, amfibieni, pești sau mamifere mici. Își obține hrana prin scufundarea sub apă și prin culegerea de pe sol. Este o specie diurnă, dar se poate hrăni, uneori, și în timpul nopților în care lumina lunii este puternică. Este o specie sedentară în zonele cu climă temperată. Cuibul este construit din frunze uscate și iarbă, ca o ridicătură, fie pe vegetație de pământ, fie pe vegetație plutitoare. Ouăle sunt depuse la mijlocul lunii martie. Ambii părinți clocesc 6 - 10 ouă, timp de 21-26 de zile. Cei doi au grijă de pui până când aceștia sunt independenți, la 55-60 de zile de la eclozare.

VÂNĂTOAREA ESTE PERMISĂ ÎN LIMITELE LEGALE.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Pot fi observate în aria protejată pe tot lăcșul apei, în perioadele de cuibărit și de pasaj.

Cocorul (*Grus grus*)

PREZENTARE

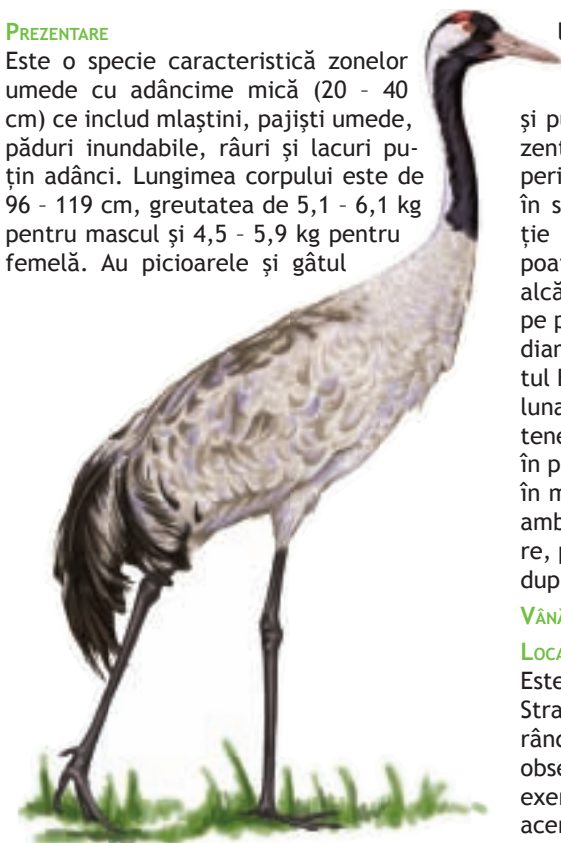
Este o specie caracteristică zonelor umede cu adâncime mică (20 - 40 cm) ce includ mlaștini, pajiști umede, păduri inundabile, râuri și lacuri puțin adânci. Lungimea corpului este de 96 - 119 cm, greutatea de 5,1 - 6,1 kg pentru mascul și 4,5 - 5,9 kg pentru femelă. Au picioarele și gâtul

lungi, iar penajul este gri. Se hrănesc cu rădăcini, rizomi, fructe, frunze, semințe, insecte, viermi, mamifere mici, ouă și pui de păsări, broaște. Este o specie prezentă în centrul și nordul Europei. În afara perioadei de cuibărit, se adună și migrează în stoluri mari, la mare înălțime în formație de "V" sau în linie oblică. Cuibul, care poate fi folosit succesiv mai mulți ani, este alcătuit dintr-o movilă de vegetație așezată pe pământ în apropierea apei și poate atinge diametrul de 1 - 1,6 m. Iernează în sudul-vestul Europei, Africa și Asia, de unde sosește în luna aprilie. În cuibul construit de ambii parteneri, femela depune de obicei două ouă, în prima parte a lunii mai. Incubația durează în medie 28 - 31 de zile și este asigurată de ambii parteneri. La câteva zile după eclozare, puii își urmează părinții și devin zburători după 65 - 70 de zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Este o specie de pasaj în aria protejată Lacul Strachina. De obicei tranzitează zona zburând la înălțimi mari ceea ce îl face greu de observat. Este posibil ca în unii ani, unele exemplare să se oprească pe terenurile adiacente lacului.

Piciorongul (*Himantopus himantopus*)

PREZENTARE

Este o specie caracteristică zonelor cu ape puțin adânci, apelor interioare și coastelor marine. Lungimea corpului este de 35 - 40 cm și o greutate medie de 180 g. Proportional cu talia, este specia cu

cele mai lungi picioare dintre păsările prezente la noi. Este o pasăre elegantă, cu picioarele lungi și roșii, iar penajul este alb cu negru. Se hrănește cu insecte, moluște, crustacee, păianjeni, pești mici și semințe. Se deplasează, de obicei, în stoluri și cuibărește în colonii mici, în care cuiburile sunt așezate pe sol și căptușite superficial cu vegetație. Iernează în Africa, de unde revin în aprilie. Femela depune 3 - 4 ouă, iar incubatia durează 25 - 26 de zile și este asigurată de ambii

parteneri. La scurt timp după eclozare, puii părăsesc cuibul, însă continuă să fie hrăniți de părinți. Devin zburători la 28 - 32 de zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Este o specie ce cuibărește în aria protejată Lacul Strachina. Zonele unde această specie poate fi observată sunt malurile întinse și zonele cu apă de mica adâncime.

Cioacăntorsul (*Recurvirostra avosetta*)

PREZENTARE

Specie caracteristică zonelor de țărmuri ale limanurilor și coastelor marine, cu apă salmastră sau sărată. Lungimea corpului este de 42 - 46 cm și o greutate medie a corpului de 225 - 397 g. Ciocul masculului este lung și mai puțin curbat în sus. Penajul este o combinație de alb cu negru. Se hrănește printr-o mișcare de "co-sire" realizată cu ciocul, prinzând insecte, moluște, crustacee, viermi, dar și cu fragmente vegetale de la suprafața apei. Este o specie care poate fi observată în stoluri și cuibărește în colonii. Sincronizarea exemplarelor dintr-un stol este impresionantă. Sunt gălăgioase și combative, alungă posibili prădători din apropierea coloniei. Cuiburile sunt sumare, formate într-o adâncitură a nisipului și căptușite cu resturi vegetale și scoici. Iernează în Africa, de unde revin în aprilie. Femela depune 3 - 4 ouă, iar incubația durează 21 - 25 de zile și este asigurată de ambii parteneri. La scurt timp după eclozare, puii părăsesc cuibul și rămân ascunși în vegetație, în așteptarea părinților și a hranei. Puii devin zburători la 35 - 42 de zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Această specie poate fi observată în sit în special în perioada de pasaj, unde se oprește pentru a se hrăni. Locurile preferate sunt malurile întinse și zonele cu ape de adâncime redusă.

Pasărea ogorului (*Burhinus oedicnemus*)

PREZENTARE

Este o specie caracteristică zonelor deschise de stepă și pășunilor. Lungimea corpului este de 38 - 45 cm și o greutate medie cuprinsă între 290 - 535 g. Au un penaj de culoarea "ierburilor" uscate, ce "ascunde" pasărea în peisajul din jur, mai ales când staționează. Este ușor de recunoscut după dungile și petele albe de pe aripi, ochii galbeni, mari (adaptați la viața nocturnă) și picioarele galbene.

Se hrănește cu insecte și larve, melci, râme, broaște, semințe, mamifere mici. Este dificil de văzut,

aleargă cu capul între umeri și vânează noaptea. Sperioasă și prudentă, atunci când este

surprinsă se poate întinde la pământ cu gâtul întins. Cuibul este amplasat în zone cu puțină vegetație sau în culturi agricole, format dintr-o adâncitură în sol, căptușită superficial cu resturi vegetale și pietricele. Iernează în Africa, de unde revine la sfârșitul lunii martie. Femela depune 2-3 ouă, iar incubajia durează 25 - 27 de zile și

este asigurată de ambii parteneri. După eclozare, la scurt timp, puii părăsesc cuibul, dar continuă să fie hrăniți de părinți.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Habitatul preferat al acestei specii în sit se rezumă la pajiștile și zonele agricole cu vegetație de mica înălțime de pe malul lacului.

Prundărașul de sărătură (*Charadrius alexandrinus*)

PREZENTARE

Este o specie caracteristică zonelor deschise de țărmuri marine nisipoase și a malurilor lacurilor sărate sau salmastre. Lungimea corpului este de 15 - 17 cm și are o greutate de 32 - 56 g. Cu dimensiuni apropiate de cele ale unei ciocârlii, are un penaj maro pe spate și alb pe abdomen. Picioarele sunt închise la culoare și pe laturile pieptului are doar 2 pete negre și nu un guler întreg. La mascul, semnele caracteristice de pe cap sunt negre, iar la femelă maro. Se hrănește cu insecte și larvele acestora, crustacee și moluște.

Este o specie migratoare în Europa centrală, Asia centrală și sedentară în zonele costiere din sud-vestul Europei, nordul Africii și sudul Asiei. Populațiile migratoare ierneză în Africa și sudul Asiei. Ambii parteneri participă la apărarea teritoriului. Cuibărește de cele mai multe ori în colonii împrăștiate. Cuibul amplasat într-o adâncitură a solului este căptușit cu vegetație. În caz de pericol, când cuibul este amplasat pe sol nisipos, este acoperit cu nisip. Femela depune în mod obișnuit 3 ouă, de la sfârșitul lunii aprilie și până în iunie. Incubația durează

22 - 28 de zile și este asigurată de ambii parteneri. La câteva ore de la eclozare puii părăsesc cuibul, însă continuă să fie hrăniți de părinți. Puii devin zburători la 25 - 33 de zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Poate fi întâlnit în sit în special în perioada de pasaj, în puținele locuri unde lacul are țărmul întins și pe pajiștile săratate din imediata apropiere a lacului.

Becațină comună (*Gallinago gallinago*)

PREZENTARE

Cuibărește în mlaștini și zone umede, deseori pe marginea lacurilor și a râurilor. Iarna stă în zone de coastă sau mlăștinoase. Are picioare scurte, aripi lungi, iar ciocul distinctiv este alungit mult. Lungimea corpului este de 25-27 cm, masa medie corporală de 110 g. Se hrănește cu nevertebrate și plante. Cuibărește în aproape toată Europa. Se hrănesc la răsărit și la apus de soare, sondând cu ciocul lung în noroi. Masculii sunt primii care ajung la locurile de cuibărit și stabilesc teritoriile. Femelele selectează un loc de cuib, iar acesta este o mică adâncitură în sol. Depun 3-5 ouă în perioada aprilie-iunie. Femela le clocește pentru 18-20 de zile, și fiecare părinte are grijă

de jumătate din pui. Aceștia părăsesc cuibul după 19-20 de zile.

VÂNĂTOAREA ESTE PERMISĂ ÎN LIMITELE LEGALE.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Fiind o specie de pasaj în aria protejată, becațina comună poate fi observată primăvara și toamna pe malurile întinse și în zonele mlăștinoase.

Pescărușul mic (*Larus minutus*)

PREZENTARE

Este o specie caracteristică zonelor umede reprezentate de lacuri bogate în stuf, mlaștini sau coaste lagunare cu apă salmastră sau marine. Este cel mai mic dintre pescăruși. Lungimea corpului este de 25 - 30 cm și o greutate de 88 - 162 g. Penajul capului este negru, aripile sunt late și rotunjite, iar partea de sub aripi este închisă la culoare. Picioarele sunt de un roșu aprins, iar ciocul este roșu-închis sau negru - roșiatic. Gâtul și spatele sunt albe. Se hrănește cu insecte, inclusiv libelule, viermi și peștișori. Se hrănește adeseori împreună cu alte specii de pescăruși. Își prinde hrana în zbor în cazul insectelor, dar și plonjează după pradă sau înoată în timp ce caută hrana. Cuibărește prima dată la 2 - 3 ani, în colonii așezate pe sol, în apropierea apei. La construirea cuibului participă ambii parteneri și este alcătuit din resturi vegetale. Iernează în Europa și pe coastele Marii Caspice și Mării Negre. Femela depune 2 - 3 ouă, în a doua parte a lunii iunie, iar incubajia durează în jur de 23- 25 de zile și este asigurată de ambii parteneri. Puii pă-

răsesc cuibul la câteva zile după eclozare și rămân dependenți de părinți până la 21 - 24 zile, când devin zburători.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Pescărușul mic este o specie de pasaj în aria protejată lacul Strachina și poate fi observat deasupra lacului sau pe luciul apei în perioada de toamnă și primăvara.

Pescăruș râzător (*Larus ridibundus*)

PREZENTARE

Este un pescăruș mic, cu lungimea corpului de 35-39 cm. Pe timp de vara, prezintă o glugă ciocolatie, pe care o pierde în timpul iernii. Este un oportunist când vine vorba despre hrană, de la insecte la viermi, pești, hoituri și gunoaie menajere. În general, poate fi întâlnit în apropiere de ape calme, mici. Cuibărește lângă mlaștini, iazuri, lacuri și zone uscate din apropierea apelor. Iarna, poate fi găsit într-o varietate de habitate, inclusiv în apropiere de ferme, parcuri și locuri de joacă. Cuibărește în aproape toată Europa, continent care acum deține mai mult de jumătate din întreaga populație globală. Sunt văzuți, de obicei, în stoluri și cuibăresc în colonii unde fiecare pereche își apără teritoriul. Cuibul constă într-o mică parcelă de pământ, răcată, demarcată

cu vegetație. Depun două - trei ouă pe care ambii părinți le clocesc pe rând, timp de 23-26 de zile. După ce ies din ou, puii sunt îngrijiți de ambii părinți și vor părăsi cuibul la 33-37 de zile după eclozare.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Poate fi observat pe lac în perioada de pasaj și iarna.

Chira mică (*Sterna albifrons*)

PREZENTARE

Specie caracteristică zonelor umede costiere, dar și lacurilor interioare cu apă dulce, situate la o distanță de câțiva km de mare. Lungimea corpului este de 22 - 28 cm și o greutate de 47 - 63 g. Este cea mai mică dintre speciile de chire. Penajul este gri cu alb, fruntea albă, ciocul galben cu vârful negru, iar picioarele sunt galbene. Se hrănește în special cu pești, dar poate consuma și insecte și larvele acestora, melci și scoici. Pentru a se hrăni, plonjează după ce a detectat prada, de la 3 - 10 m înălțime. Planează pe

loc, fluturându-și aripile în urmărirea prăzii. Cuibărește solitar sau în colonii mici. Cuibul este reprezentat de o depresiune superficială în sol sau nisip, unde sunt depuse ouăle. Iernează în Africa și Peninsula Arabiei, de unde revine la sfârșitul lunii aprilie. Femela depune 2 - 3 ouă, iar incubajia durează în jur de 21 - 24 de zile și este asigurată de ambii parteneri. Puii părăsesc cuibul la câteva zile după eclozare și sunt îngrijiți de adulți. Devin zburători la 20 - 24 de zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Poate folosi suprafața lacului Strachina, în perioada de pasaj, pentru hrănire și odihnă.

foto: Daniel Petrescu

Prigoria (*Merops apiaster*)

PREZENTARE

Este una dintre speciile cele mai viu colorate din România: verde, galben, negru, maro. Este specifică regiunilor deschise și este o specie destul de comună în sudul Europei. Sapă cuiburi-galerii în malurile nisipoase, unde cuibărește în colonii sau în perechi solitare. Prinde insectele din zbor, la înălțime, iar în România mai este cunoscută și sub denumirea de albinărel, pentru că vânează albine și viespi, oricând le poate găsi. Pasărea prinde albina, o lovește apoi de o creangă sau de o suprafață dură, pentru a-i scoate acul și abia apoi o mănâncă. Pot consuma până la 250 de albine sau de viespi într-o singură zi. Are o lungime a corpului de 26 de centimetri. Cei doi părinți sapă o galerie destul de lungă în malurile nisipoase, la capătul căreia femela

depune 4-10 ouă. Incubația este asigurată de ambii părinți, iar puii eclozează după 21-22 de zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Este o specie cuibăritoare în sit și poate fi întâlnită în sezonul cald în zonele din sit cu pajiști și terenuri agricole.

Pupăza (*Upupa epops*)

PREZENTARE

Poate fi întâlnită în zone deschise, cu iarbă mică sau sol descoperit, unde își caută hrana. Își amplasează cuibul în scorburi sau adâncituri în stânci sau pereți. Lungimea corpului este de 25-29 cm, masa corporală medie de 68 g. Hrana este formată în mare parte din insecte, dar nu refuză reptile și amfibieni mici, semințe sau fructe. Își caută hrana cu ciocul lung pe care îl înfige în pământ. Cuibărește în sudul Europei. Toamna, migrează în Africa, iar călătoria de întoarcere începe din luna februarie. Este activă ziua și deseori poate

fi văzută cum stă la soare cu aripile întinse. Femela depune 4-9 ouă și tot ea le clocește 15-18 zile. În tot acest timp, masculul îi aduce hrana. Ambii părinți vor hrăni puii, care devin zburători la 26-29 de zile de la eclozare.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Poate fi observată în sezonul cald pe toate terenurile din jurul lacului.

Fâsa de câmp (*Anthus campestris*)

PREZENTARE

Fâsa de câmp este caracteristică zonelor deschise și aride, nisipoase, cu vegetație joasă. Apare și în zone artificiale, cum sunt carierele și alteori alege teritorii cu tufișuri și copaci de pe care își înalță cântecul. Lungimea corpului este de 15,5 - 17 cm și are o greutate medie de 29,5 g pentru mascul și 28 g pentru femelă. Este cea mai mare dintre fâsele europene, iar forma și silueta sunt asemănătoare codobaturii. Penajul de culoarea nisipului, este pal și cu puține dungi. Se hrănește cu insecte și semințe. Petrece cea mai mare parte a timpului pe sol. Similar codobaturilor, își balansează coada. Începe să cânte în aprilie și devine tăcută la începutul lui iulie. În timpul ritualului nupțial se ridică, în timp ce cântă, până la 30 m înălțime și descrie cercuri sau zboară undulat. Cuibărește pe sol, în scobituri, la adăpostul tufișurilor sau sub smocuri de iarbă. Cuibul este construit de femelă și captușit cu iarbă și lână. Femela depune, în mod obișnuit, 3- 6 ouă, în a doua parte a lunii mai. Incubația durează în jur de 11,5 - 14 zile și este asigurată în special de către femelă. Puii părăsesc cuibul după circa 13 - 14 zile, dar sunt hrăniți în

continuare de părinți, încă 7 - 10 zile până devin zburători. Devin independenți la 4 - 5 săptămâni.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Specia poate fi observată în perioada de cuibărit în zonele cu pajiști din sit.

Codobatura galbenă (*Motacilla flava*)

PREZENTARE

Specie caracteristică pajiștilor, pășunilor și terenurilor agricole. Mărimea corpului de 15-16 centimetri, greutate de 20-25 de grame. Este un vizitator de vară în aproape toată Europa. Are nu-

meroase subspecii, cu colorit mai mult sau mai puțin diferit, dar trăsăturile esențiale ale penajului sunt alb, negru și galben. Hrana este formată din insecte, pe care le prinde din zbor sau de pe sol. Stau aproape de vaci și de cai când pasc, deoarece animalele deranjează cu copitele lor insectele de pe sol, pe care codobaturile le vânează. Femela construiește un cuib pe sol, în iarbă, unde depune 4-6 ouă pe care

le clocește timp de două săptămâni, ajutată de mascul. Puii sunt hrăniți de ambii părinți și părăsesc cuibul după 12-14 zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Specie care poate fi observată în special în zonele agricole din aria protejată, în perioada de cuibărit și de pasaj.

Codobatura albă (*Motacilla alba*)

PREZENTARE

Este o specie comună în toată Europa și este inconfundabilă. Are penaj alb cu negru, o coadă lungă pe care o balansează, la fel ca toate codobaturile. Poate fi întâlnită în zone deschise, pe pajiști, de-a lungul văilor și în apropiere de râuri, dar și în așezări umane. Umblă repede, vioi, pe sol, pentru a prinde insecte. Cuibărește pe sol, în vegetație, dar

și în cavități din ziduri și chiar și pe pontoanele din Delta Dunării. Corpul are o lungime de 18 centimetri și poate ajunge la greutatea de 25 de grame. Se hrănește cu muște, larve, mici melci, păianjeni, gândaci și libelule. Masculul începe să construiască cuibul, femela i se alătură și ea este cea care îi va da tușele finale. Femela depune 3-8 ouă. Ambii parteneri clocesc ouăle, dar preponderent femela, care clocește exclusiv pe timp de noapte. După 12-16 zile, puii ies din ou și sunt hrăniți de ambii părinți.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Această specie poate fi observată în perioadele de cuibărit și de pasaj pe tot teritoriul sitului, în special în zonele cu maluri întinse.

Măcăleandru (*Erithacus rubecula*)

PREZENTARE

Trăiește în păduri, parcuri și grădini și este deseori întâlnit în zone urbane. Ușor de recunoscut după fața și pieptul portocaliu, cu linii de demarcație gri. Lungimea corpului este de 12,5-14 cm, iar masa corporală medie de 18 g. Vara se hrănește cu nevertebrate; își suplimentează hrana cu semințe și fructe de arbuști iarna, fiind vizitator frecvent la hrănitorile de grădină. Specie diurnă, se hrănește și noaptea acolo unde există surse de lumină artificiale sau unde lumina lunii este foarte puternică. După ce masculul hrănește femela ca să o curteze, aceasta construiește un cuib în formă de cupă din frunze și mușchi pe teritoriul masculului. Femela depune 4-6 ouă din luna martie și le clocește pentru 12-21 zile. Femela hrănește puii cu mâncarea

adusă la cuib de mascul. Puii părăsesc cuibul la 11-17 zile după eclozare și sunt total independenți o săptămână mai târziu.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Această specie poate fi observată în zona lacului Strachina în perioadele de pasaj, în zonele cu tufe și arbori.

Codroș de pădure (*Phoenicurus phoenicurus*)

PREZENTARE

Cel mai adesea, specia este întâlnită în păduri, dar și în parcuri și grădini din orașe. Cam de aceeași mărime ca un măcăleandru, dar mai subțire. Lungimea corpului este de 13-15 cm, masa corporală de 11-23 g. Se

losind cântece și etalări ale penajului, stă ghemuit pe o creangă cu coada răsfirată și aripile deschise. Femela construiește un cuib în formă de cupă, în scorburi, folosind iarbă și altă vegetație. Depune 5-7 ouă în perioada aprilie-mai și sunt clocite doar de femelă pentru 12-14 zile. Ambii părinți hrănesc puii, până când părăsesc cuibul, la 12-15 zile de la eclozare.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Poate fi observat în sit în perioada de pasaj, în special în zonele cu tufe și arbori.

hrănesc predominant cu nevertebrate și larvele acestora, dar și cu fructele arbuștilor și cu semințe. Iernează în Africa, la sud de Sahara, dar la nord de Ecuador. Încep migrația de toamnă pe finalul lunii august și revin la locurile de cuibărit în aprilie-mai. Masculul ajunge și își delimitează un teritoriu. Apoi, încearcă să atragă o femelă fo-

Grelușelul de stuf (*Locustella luscinioides*)

PREZENTARE

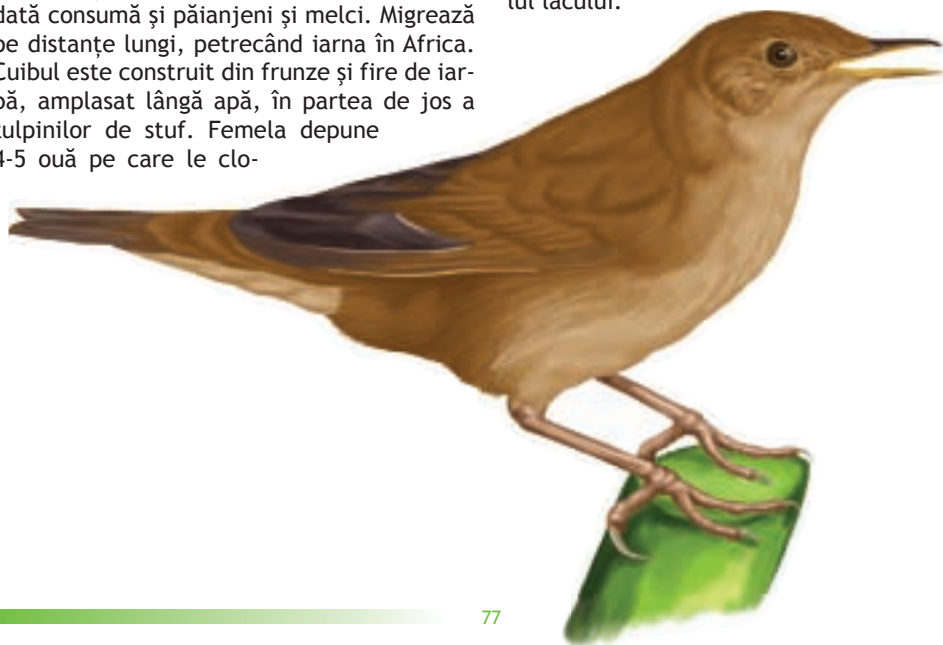
Grelușelul de stuf cuibărește în partea sudică și centrală a Europei, cu populații foarte mari, mai ales în România. Cuibărește în stufărișuri, pajiști mlăștinoase cu papură, rogoz și la malurile lacurilor, de obicei în zone de câmpie. Vânează insecte mici în apropierea apei, agățându-se de tulpinile de stuf. Câteodată consumă și păianjeni și melci. Migrează pe distanțe lungi, petrecând iarna în Africa. Cuibul este construit din frunze și fire de iarbă, amplasat lângă apă, în partea de jos a tulpinilor de stuf. Femela depune 4-5 ouă pe care le clo-

cește timp de 12 zile, iar puii sunt hrăniți de ambii parteneri. Vor părăsi cuibul după alte 11-15 zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Specie comună în sit. Poate fi observată în sezonul de cuibărit în stufărișurile de pe malul lacului.

Privighetoarea de baltă (*Acrocephalus melanogon*)

PREZENTARE

Privighetoarea de baltă poate fi întâlnită în stufărișuri și mlaștini cu vegetație deasă. Lungimea corpului este de 12 - 13 cm și are o greutate de 8,5 - 13 g. Are capul întunecat, sprânceană albă, proeminentă și spatele maroniu. Se hrănește cu insecte și melci de apă. Are un cântec melodios care amintește de privighetoare. Spre deosebire de alte specii apropiate, nu cântă în zbor. Cui-bul este construit la 30 - 60 cm deasupra apei, în stuf sau tufișuri joase. Este căptușit cu frunze ale plantelor acvatice și pene. Sosește din cartierele de iernare în martie. Este posibil ca unele exemplare să petreacă iarna la noi sau să migreze pe distanțe scurte. Femela depune, în mod obișnuit, 2 - 7 ouă, iar ambii părinți le clocesc timp de 13 - 15 zile. Puii devin independenți după 18 - 22 zile de la eclozare. Poate scoate și trei rânduri de pui pe an.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Specia poate fi observată în numere mici în zonele cu stufăriș ale sitului

Pitulice mică (*Phylloscopus collybita*)

PREZENTARE

Poate fi întâlnită în păduri mature, în zone deschise, parcuri și grădini unde există arbori pe care îl folosește pentru cuibărit. Este mică, are o lungime a corpului de 10-12 cm, o masă corporală medie de 9 g. Se hrănește cu insecte. Cuibărește în aproape toată Europa, iar cele mai multe populații sunt migratoare, iernează în sudul și vestul Europei, Asia de sud și nordul Africii. Specie diurnă, își caută hrana și pe sol și în coronamentul arborilor, prinde insecte și din zbor și de pe scoarța copacilor. Masculul își apără

rareori. Puii părăsesc cuibul după 14-16 zile de la eclozare.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Poate fi observată în sit în perioada de pasaj, în special în zonele cu tufe și arbori.

teritoriul și atrage femelele cu cântece lansate de pe poziții înalte. Femela construiește un cuib în vegetația de pe sol. Se împerechează în perioada aprilie-iunie. Depun 5-6 ouă și sunt clocite de femelă pentru 13-15 zile. Ea hrănește puii, iar masculul ajută la hrănire, dar

Pitulice fluierătoare (*Phylloscopus trochylus*)

PREZENTARE

Preferă pădurile rare, în care găsește mult arboret. Este mică, are doar 11,5 centimetri și 7-15 grame, dar foarte vioaie, la el ca și celelalte pitulici. Scotocște mereu prin frunzișul copacilor, pentru a prinde insectele cu care se hrănește. Este oaspete de vară în România. Pitulicea fluierătoare sosește din Africa la final de lună aprilie și pleacă în migrația de toamnă în perioada august-octombrie. Femela depune 4-8 ouă, pe care tot ea le clocește timp de două săptămâni.

Puii sunt zburători după alte 16 zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Poate fi observată în sit în perioada de pasaj, în special în zonele cu tufe și arbori.

Sfrânciocol roșiatic (*Lanius collurio*)

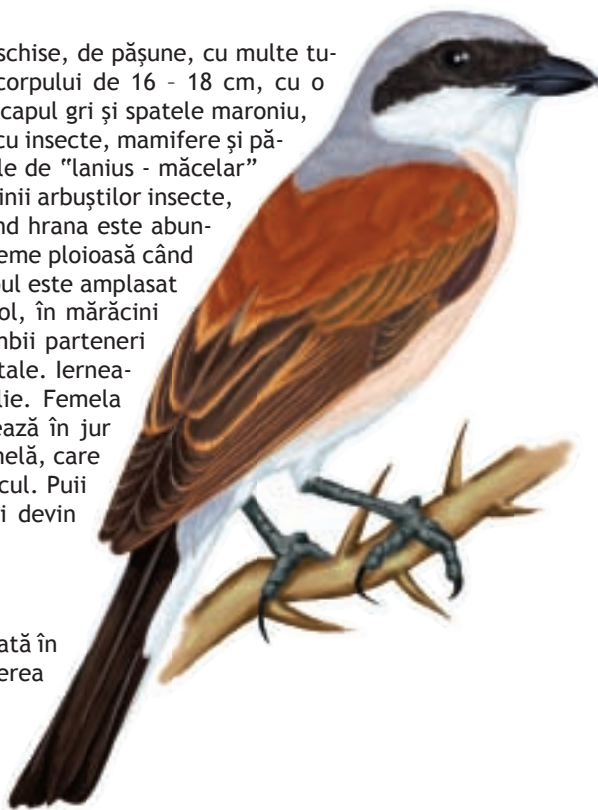
PREZENTARE

Este caracteristic zonelor agricole deschise, de pășune, cu multe tu-
fișuri și mărăcișuri. Are lungimea corpului de 16 - 18 cm, cu o
greutate de 22,5 - 34 g. Masculul are capul gri și spatele maroniu,
iar femela este maronie. Se hrănește cu insecte, mamifere și pă-
sărele mici, șopârle și broaște. Numele de "lanius - măcelar"
l-a primit de la obiceiul de a fixa în spinii arbuștilor insecte,
păsărele și mamifere mici, atunci când hrana este abun-
dentă, pentru a o folosi în zilele cu vreme ploioasă când
hrana este mai puțin disponibilă. Cuibul este amplasat
la o înălțime de până la 2 m de la sol, în mărăcini
sau copaci mici. Este construit de ambii parteneri
în circa 4 - 5 zile, din materiale vegetale. Iernează
în Africa, de unde revine în aprilie. Femela
depune 1 - 8 ouă, iar incubatia durează în jur
de 13 - 15 zile și este asigurată de femelă, care
este hrănită în tot acest timp de mascul. Puii
sunt hrăniți de către ambii părinți și devin
zburători după 14 - 15 zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJAT

Specie cuibăritoare ce poate fi observată în
sezonul cald pe terenurile din apropierea
lacului, acolo unde există și tufișuri.

Sfrâncioc cu frunte neagră (*Lanius minor*)

PREZENTARE

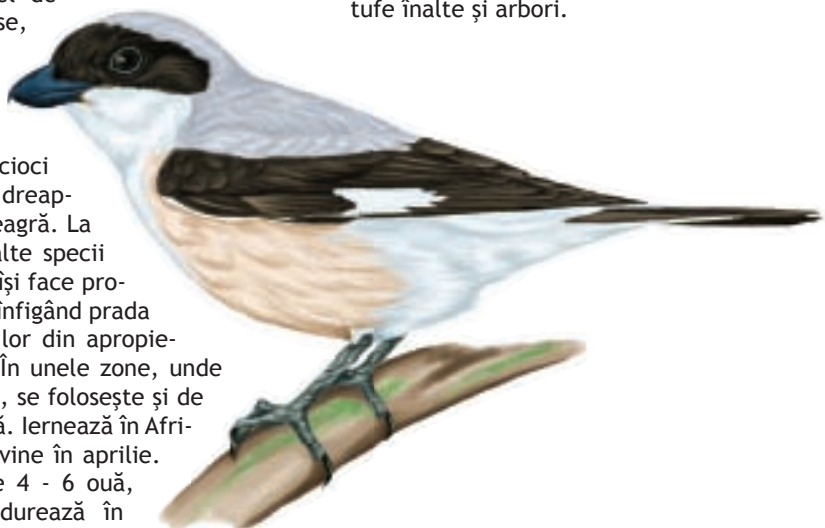
Sunt păsări cu cap relativ mare față de restul corpului, cioc puternic și încovoiat la vârf, coadă lungă. Are o lungime a corpului de 19-23 de centimetri. Este caracteristic zonelor agricole deschise, de pășune, cu multe tufișuri și mărăciunișuri. Adesea sunt văzuți cum stau, solitari, pe vârful tufișurilor sau pe firele de telegraf din regiunile deschise. Cui băresc în astfel de regiuni deschise, unde există și copaci și tufișuri. Se deosebește de ceilalți sfrâncioci prin ținuta mai dreaptă și fruntea neagră. La fel ca și celelalte specii din familia sa, își face provizii de hrană, înfigând prada în țepii arbuștilor din apropierea cuiburilor. În unele zone, unde nu găsește țepi, se folosește și de sârma ghimpată. Iernează în Africa, de unde revine în aprilie. Femela depune 4 - 6 ouă, iar incubația durează în

jur de 14 - 16 zile și este asigurată de femelă, care este hrănită în tot acest timp de mascul. Puii sunt hrăniți de către ambii părinți și devin zburători după 14 - 19 zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Habitatul specific speciei din aria protejată este reprezentat de zonele deschise, terenuri agricole sau pajiști ce au în apropiere tufe înalte și arbori.

Graur (*Sturnus vulgaris*)

PREZENTARE

Specie care cuibărește în apropierea așezărilor umane, pentru că preferă să se afle în apropiere de terenuri cultivate. Este o specie versatilă, s-a adaptat foarte bine și la traiul în orașe. Un stol imens de grauri a reușit chiar să oprească timp de două ore celebrul ceas Big Ben din Londra, când s-au așezat pe limba minutarului. Este o pasăre de talie medie, 21 de centimetri lungime a corpului, cu penaj negru irizat și pestrîț. Toamna, formează stoluri imense care se deplasează în căutarea hranei. Păsările nu doar cântă, ci sunt capabile să imite cântecele altor specii, precum și sunete din oraș precum alarma de mașină. Se hrănesc, în principal, cu insecte, dar nu refuză nici viermi sau semințe și fructe. Masculii amenajează cuiburile în scorburi sau sub streșini de casă, iar femela îi alege. Depune 4-6 ouă pe care le clocește timp de două săptămâni.

VÂNĂTOAREA ESTE PERMISĂ ÎN LIMITELE LEGALE.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Este o specie foarte comună și poate fi observată pe tot teritoriul sitului, în perioadele de cuibărit și de pasaj.

Lăcustar (*Sturnus rosaeus*)

PREZENTARE

Așa cum spune și numele său, este o specie care consumă insecte, în special lăcuste și greieri, dar nu refuză nici semințele. Apetitul păsării pentru lăcuste a dus la instalarea de cuiburi artificiale de către fermieri, care doreau să își protejeze astfel recoltele de insecte. Este specifică zonelor deschise, stepice, dar și terenurilor agricole. Este o specie gălăgioasă care cuibărește în colonii. În România cuibărește la intervale neregulate, în special în Dobrogea. Păsările urmează roiurile mari de lăcuste, astfel încât poate cuibări masiv câțiva ani într-o regiune, ca apoi să dispară. Este o pasăre de talie medie, lungimea corpului de 21 de centimetri, și poate fi recunoscută ușor după penajul negru cu roz.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Această specie apare doar în unii ani pe teritoriul ariei protejate, în timpul sezonului cald. Zonele cele mai indicate pentru observarea acestei specii sunt pajiștile și terenurile agricole din sit.

Sticletele (*Carduelis carduelis*)

PREZENTARE

Specifică zonelor deschise, cu arbori, dar poate fi întâlnită și în parcuri și grădini. Are o lungime a corpului de 10,5-13,5 cm. În afara sezonului de cuibărit pot fi întâlniți în stoluri mici. Sunt vioi și consumă cu plăcere semințele de ciulini și de scai. Toamna pot fi întâlniți pe terenurile agricole necultivate sau unde se găsesc scaieți din abundență. Are un penaj viu colorat, cu galben, roșu, alb și negru. Este o pasăre sedentară, iernează și în România. Femela depune 4-6 ouă pe care le clocește timp de două săptămâni.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Pot fi observați în special zonele cu tufe și arbori în timpul sezonului cald. În restul anului, stoluri de sticleți pot fi observate în toate terenurile din sit.

Florintele (*Carduelis chloris*)

PREZENTARE

Preferă zonele deschise, mărginite de păduri, arbori sau tufişuri. Poate fi întâlnit, cu precădere, în apropierea terenurilor agricole, dar şi în livezi, grădini şi parcuri. Hrana este formată din seminţe şi fructe de arbuşti. Seamănă, de la depărta-

re cu o vrabie, dar verdele din penaj iese în evidenţă.

Penajul este colorat cu galben şi verde, iar denumirea sa ştiinţifică vine de la cuvântul kloris, care în limba greacă înseamnă verde. Are o lungime a corpului de 14,5 centimetri. În afara sezonului de împerechere chiar formează stoluri comune şi cu alte specii de păsări de talie mică. Este o specie sedentară, iernând în România. Femela depune 3-6 ouă, pe care le cloceşte timp de două săptămâni, iar masculul îi aduce hrana la cuib. Puii sunt hrăniţi de ambii părinţi. În primele zile, hrana lor constă din larve de insecte, iar apoi pă-

rinţii le oferă o pastă realizată din seminţe regurgitate.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Poate fi observat în aria protejată tot timpul anului. Zonele preferate sunt cele cu tufe şi arbori, dar în sezonul rece poate fi observat şi pe pajişti şi terenuri arabile.

Ciuful de câmp (*Asio flammeus*)

PREZENTARE

Este o specie caracteristică zonelor deschise, reprezentate de pășuni, stufărișuri, mlaștini și terenuri agricole. Este o bufniță de talie medie. Lungimea corpului este de 33 - 40 cm și are o greutate de 206 - 475 g. Femela este mai mare decât masculul, iar penajul masculului este mai deschis. Capul este relativ mic, iar ochii galbeni sunt mărginiți de pete negre. Penajul este galben - maroniu. Se hrănește cu rozătoare, iepuri, lilieci, păsări și insecte. Este activă noaptea, dar poate vâna și în crepuscul sau chiar ziua. Folosește pentru hrănire un teritoriu cuprins între 15 - 200 ha. Ritualul nupțial este spectaculos: perechea poate zbura împreună și să se rostogolească în aer cu ghearele încleștate. Iernează în Africa, de unde sosește la sfârșitul lunii martie - început de aprilie. Cuibărește pe sol. Femela realizează cuibul și depune depune 5 - 7 ouă. Tot ea clocește timp de 24 - 29 de zile și este hrănită de mascul. Puii rămân în cuib 10 - 12 zile, după care stau ascunși în vegetație. Devin zburători la 24 - 27 de zile.

VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

LOCALIZAREA ÎN ARIA PROTEJATĂ

Apare în sit foarte rar, dar folosește terenurile agricole și pajiștile ca teren de hrănire, vânează aici rozătoare.

